چې داژاړي زه ژاړم

ليکوال

محبوب شاه محبوب

WWW.SAMSOOR.COM

«چې دا ژاړي زه ژاړم»

پــــــــــــــه دې وروســـــــــــــــــــتيو کې دلنډو کيســـو د ژباړو لوا و ليکلو بازار يو څه تود شـوی. ځنــې ليکـوالان د خپـل ژونـد تجربې او هغـه پيښـې چـې يـا دوی ورسره پخپله مخ شوي وي او يا هم له نورويې اوريدلي وي د قلــم پــه ژبــه ترنورورســوي يو شــمېرنورليکوال چــې بيا د نورو ژبو ســـــــــــــره بلـــــــــــــــد تيالري بيا د نورو ژبو د ليکوالو فکرپخپلو الفـاظو کې ترنـورو رسوي. چې دواړه چارې پخپـل ځای ديوې ژبې دبډاينې لپاره د پام وړاو اړين دي.

محبوب هم يو ځوان ليکوال ،شاعراود دې ترڅنګ يوښه ژورنالېست دی چې ذهن او قلم يې هيڅ کلـه هم ستړيانه مـومي. محبـوب سره لـه دې چـې ډېـر کم وخـت کيـږي چـې د شعراوادب ډګرته يې مخه کړې خو په ډيـر کم وخت يـې لـه خپل عمرنه يو څه ډير کارکړی. هغـه کـه د راډيو پـه برخه کـې د خپرونو جـــــوړول او وړانـــــدې کـــــول وي ،او يــــا هم د شعراو نثرد ليکلو په برخه کې وي.

اوس به راشم د محبوب دلنډو کیسو ټولګې ته چې نوم یې «چې د اژاړي زه ژاړم» دی. په دغه ټولګه کې ښاغلي محبوب ۱۳ کیسې تربیلا بیلو عنوانو را اخستي چې د ټولو کیسو نو مونه یې ډیر ساده او اشنا دي د کیسو دوړاندې کولو ژبه یې روانه او عام فهمه ده. زیاتره کیسې دده د خپل ژوند تجربې دي چې دی پخپله د ژوند په مختلفو مرحلو کې ورسره مخ شوی او دده په ذهن کې یې ځای نیولی او دی یې دې ته مجبوره کړی چې ترڅو د خپل زړه خبرې چې تر ډیره وخته به یو ائې له ده سره ول دیوې کیسې په شکل ترنوورورسوي او د خپل زړه دردله نوروسره شریک کړي.

انسان هیڅ کله هم په یو حال نه پاتې کیږي بلکه د وخت او زمان په بدلید وسره په هر انسان کې د پام وړ و تغیرات راځي او بیا په ځانګړې توګه یو لیکوال او شاعرچې شعر او نثریې ورځ تر بلې پښیږي، رنګ او خوند یې زیاتیږي .د دې خبرې نه مې موخه د محبوب صیب لیکوالي او دده لنډو کیسو لومړۍ ټولګه ده.

دا د محبوب صیب لو مړی تجربه ده ممکن ځني نیمګړتیاوې به هم ولري. خو بیا هم تر ډیره محبوب صیب پخپله لو مړی تجربه کې بریالی دی او زه په دې هیله یم دا کیسې به حتما ستاسې د پام وړ وي او په ډیرمینه به یې تاسې لولی.

په پای کې محبوب صیب ته دده د کتاب مبارکي وایم او په راتلونکي کې ده ته لا بریالیتوب غواړم ،قلم دې تاند او په عمر دې برکت وي.

محمد واصل وصال

کابل وزیر اکبر خان مېنه

دارا کوزیا راډیو

نوی پل دې نېکمرغه

دتېرو څو کلونو په اوږدو کې مو دهېواد زیاتره لیکوالو داګیله ښوده او په دې فکرمن وو چې په پښتو ادب کې دشعر لیکل مخ په وده دي خو نثر ته څوک پام نه کوي او په دې برخه کې څوک هڅه نه کوي خو له نیکمرغه له څو تېرو کلونو راوروسته کله چې مو په هېواد کې یو سیاسي بدلون راغی چې دغه بهیر دیو شمېر زیاتو غربیزو ،انځوریزو او چاپیزو رسنیو له خواورته چټکتیا ورکړل شوه چې دچاپیزو رسنیو او چاپونو په ترڅ کې مو ځوانو او پخوانو لیکوالو ډېرې پنځونې او تر ځنګ یې دا تریوه بریده دادب دوه یم زېرمتون یانې څېړنې ته هم لږډېر کار شوي خوددې پرخې په پرتله مو پنځونکی پرخه ډېره بډایه شوی ده چې نه یوازې لنډې کیسې و پنځېدې بلکې تر ډېره ناولونه او رومانونه هم ولیکل شو او ددې تر ځنګ دشعر لیکلو بهیر هم مخ په وده دی او که په لنډډول ووایو دواړه ښه په سیالۍ کې دي. په هر ډول زه په دې نور څه نه وایم راځم دې ته چې په هغه وخت چې زه ،خوګیانی صاحب ،وصال صاحب ،محبوب صاحب او نور ګڼو دوستانو په

يوځای او په يوه راديو کې په دنده بوخت وونو هر يوه به هڅه کوله چې ښه خپرونه رامنځ ته کړي او ښه يې وچلوي خو ددې تر څنګ په دې هڅه کې هم وو چې هر يو يوڅه وليکي او يو څه په ليکلو تور کړي چې په دې هڅه کې موږ تر ډېره بريالي شو چې ښه بيلګه يې دمحبوب جان دغه دکيسو ټولګه (چې دا ژاړي زه ژاړم) ده.ده ته ددې ټولګي دچمتو کولو له امله وار دمخه ورته مبارکي وايم او دده دنور پنځونو په تمه.خو خبره دلته پای ته نه رسوم اودده په دغه کيسو په اړه به يې لومړی ښه اړخونه او بيا به يې په يو څه ستونزو وغږېږم دده کيسي تر ډېره بريده زړه راښکوونکي دي ،پراګرافونه يې لنډ او له معنا نه ډک دي په لوستلو کې رواني لري او دولسي وګړو له ورځنۍ لهجې سره سمې دي ،زياتره عنوانونه يې په زړه پورې او له تلوسې سره مل دي ،په دې توګه کيسې يې په اوږدوالي کې له کيسه ليکنې لارو چارو سره سمې دي ،اوپه ټېره عنوانونه يې په ټولنېزو ستونزو راڅرخي لکه دغه عنوانونه يې: دمور په ارمان ،بوټی په ډنډر کې ،چې

داژاړي زه ژاړم ،سوې ډوډۍ ،دټوپک مشغولا او داسې نور....

خوددې تر څنګ ځنې نیمګړتیاوې هم شته البته زما په خپل نظر ددې ټولګې پراګرافونو په لوستلو کې یو څه ستونزه شته چې دغه ستونزه په کې ځنیو نا پښتو کلمو رامنځ ته کړې او همدارنګه دزیاترو کیسو پای یې په تلوسې سره پای ته نه ده رسېدلې حال دا چې دکیسې لیکلو یو اصل هم دا دی چې باېد خبره په پوره توګه پای ته نه وي رسېدلي او په داسې توګه یې پای موندلي وي چې لوستونکی ورته په تلوسه کې پاتې شي او په اړه یې راز راز فکرونه وکړي.

خبر په هر ډول خو دښاغلي محبوب کیسې په ټولنیزو ستونزو راڅرخي او په زړه پورې والی یې هم په دغه کې دی.دده کیسې لوستل ماته ډېر خوند راکوي او خوند یې راته په ډېرېږي چې ټولنیزو ستونزو څرک په کې په زیاته اندازه راغلی په دې تمه چې لوستونکي یې ولولي او دورځني ژوند په چارو کې ترې ګټه واخلي او ښاغلي محبوب ته ددې په څېر دنورو پنځونو هیله کوم قلم یې

تاند او نېکمرغه ژوندورته غواړم.او ورته د پښتو ادب په ډګر کې دا لومړنی پل نیکمرغه غواړم او مبارکي یې له امله ده او دده کورنۍ ته وایم.او هیله من یم چې دده په څېر نور ځوانان هم په دغه ډول د پښتو بڼ زرغون او تاند کړي په همدې تمه.

ضیاالرحمن حبیب سپین غر
د کونړملي راډیو تلویزون انکر
1390-1-15لمریز لېږدیز

د مورپه ارمان

سهار وو د چای له څښلو نه وروسته مې پریکړه وکړه چې خپل دوکان ته به ځان رسوم ځکه پوره درې ورځې مې په کور کې تېرې کړې وې، زما دوکان په جم بازار کې،او کور مو په ننګرهار کې وو ، له خدای(ج) پامانۍ څخه وروسته د سړک په لور روان شوم زمونږ کور له سړک څخه یو څه لرې وو ، د سهار اته بجې به وې چې سړک ته ورسیدم ، په

موټر کې کیناستم دا چې په هغه وخت کې د تورخم دروازه هم بنده وه او چا نه شوه کولای چې لاړ شي نو اکثره خلک به په څخوبي کندو تله زه هم د څخوبي په لور روان شوم.
د څخوبي غر یو خړ پړ غر وو د دوړو او ګردونو څخه یې بل څه نه لرل یوائې دوړې او ګردونه په کې ښه پریمانه وو ،په موټر کې کیناستم او د څخوبي د غره په لورې مولاره لنډوله.
د غرمې یو لس بجو ته به ایله یو څو دقیقې پاتې وې، موټر کې مې سترګې هم یو څه سره ورغلې وې ،چې د فلینګ کوچ کلینر د کوزیدو غږ وکړ ، ډیره سخته ګرمي وه لمر خپلې شغلې په پوره تیزۍ سره په مځکه لږولې وې،د موټرو د تم ځای سره یوه د لوښو ګوډله هم موجوده وه چې دوه غټې غټې چاټې ګانې په کې ایښې وې،دوه تنکې ځوانان ورسره هم ناست وو ،چې د یوه ګلاس په سر به یې دوه روپۍ اخیستې ما هم اوبه وڅښلې روان شوم د پښو له لږ مزله وروسته د غره بیخ ته ورسیدم غره څوکې په لورمې حرکت پیل کړ.

دلتـه زه یـوا ځې نـه وم بلکـې سـلګونو څـه چـې پـه زرګونـو خلکو مې ملتیا کوله،د ماشومانو شور جوړ وو ،چا ژړل او چا خندل څوک غـره تـه خوشـحاله وو او څـوک خفـه ،د لوی غره نه مخکې یو وړوکې غر وو هغه خلکو چې مخکې یې دا ځای نه وو لیدلې او نه هم پـه دغـه لاره تللي وو هغـو ډیر خوشحاله وو ،دوی پـه دې فکـر کـې وو چـې بـس همـدا وړوکې غر دې او بس اخوا پاکستان دې.
ګرمۍ خوله لګولې وه ډیر زیات ګردونه وو اکثره ښځې او ماشون به چې ستړي شوه نو په غره کې به دمې د پاره ناست وو ،پـه ځان بـه یـې د څادرونو سیوري کړي وو ، د ټولـو د خولې یو غږ واته چې ډیره ګرمي ده یاالله (ج) باران وکړې...
له الله (ج) څخه به یې د مرستې غوښتنه کوله ،سمه د محشر ورځ وه، د هڅ چا یو بل ته پام نه وو هر څوک په خپلو خولـو کې ډوب وو ،هر چا کوښښ کاوه چې ځان ځای تـه ورسـوي ،ځینو ځینو خو به کومې ګنډې چې نور بـه یـې ستړي کـړې وو په غره کې پریښـودې تـر څو پـه اسودګۍ سره وخیژي ،خو بیا هم په دغه غره یوا ځې ځان پورته کول څه اسان کار نه وو.

زه هم د دغو خلکو ملګری وم له ما سره کومه ګنډه هم نه وه ،زه ډیر په اسانۍ سره ختم ځکه که به ستړې شوم نو یو ډډې ته به کیناستم او چې دمه به مې وکړه نو روان به شوم، خو مګر هغو خلکو ته بیا مشکل ډیر زیات وو کومو سره چې ښځې او ماشوم وو هغوي ډیر په تکلیف وو ، په دمو دمو ختل زه جره انسان وم د ټولو دمخه د وړې غونډۍ سر ته وختم.

یو ډډې ته کیناستم له پاسه مې لارې ته کتل یوه توره لیکه جوړه وه ،تا به ویل لکه ښامار چې تږی وي او د غر سر ته د اوبو په تالاش په ډیرې چابکۍ راروان وي خو کله کله به د دغه ښارمار تنه ګډه وډه شوه او کله کله به بیا یوه توره لیکه جوړه شوه.

زه د همدغه وړوکي غره په سر ناست وم او د بل لوی غره د ختو په اړه مې فکر کاوه، چې ژړا مې تر غوږو شوه.

د ژړا د اواز سره سره مې یو څه بنګار هم تر غوږو شو خو خیر زه یې په کیسه کې نه شوم،لږ وروسته مې یو ځل بیا هاغه معصومه ژړا او یو غږ چې داځل پرې یو څه پوی شوم

چې ویل یې که په مزدورئ کوم کس پیدا کیږي مزدوري به ورکړو خو چې دا بلا خو یوسي.
او ورسره مې یو بل غږ هم تر غوږو شو چې په توندہ لهجه ورته وواییدا دې څه د پلار کور نه دی چې څوک په مزدورۍ پیدا کړې دلته خلک ځان پورې حیران دي او ته د مزدورۍ خبرې کوې.
کله مې چې شاته پام شو ما په لومړي ځل د داسې پیغلو په مخ اوښکې ولیدې،زما په گمان په ټول عمر کې به یې هم ژړلي نه وي ،د دوي مثال د یوه داسې سوالگر په څیر وو چې په ډک بازار کې ناست وي خو مگر څوک کوم خیرات ورته نه ورکوي،د چا وس هم ورسره نه کیږي چې خیرات ورکړي او د نا امیدۍ سترگې یو خوا بل خوا اړوي،او بیا هم په دې تمه وي چې یو څوک به راشي، په دغه ځای کې مې په دریو پیغلواو یوې پخې ښځې سترگې ولگیدې.
د دوي له خوا ما ته یوې ماشومې رامنډه کړه یوه کلکه غاړه یې راکړه ، داسې راغاړېوته ته به وایې چې ما چیرې مخکې لیدلې وي ، له ځانه سره مې وویل لکه چې دې ښځو پویه کړې ،اوس به راځخه مرسته غواړي ، ښځو راښه

رانږه ما ته کتل او ما له ماشومې سره ځان مشغول کړ،
ماشومه به تقریباً د پنځو کاله وه.
په وروه ژبه یې وویل: کاکا ځو ما هم بې له دې چې څه وو ایم
روان شوم ماشومه مې په غیږ کې ونیوله، زه ځکه بې له
کومې خبرې څخه روان شوم ما فکر کاوه هسې نه چې دا
ښځې کوم پیټې را په شا نه کړي.
د دویم غره د څوکې په طرف مې مزل شروع کړ، ښځو هم
ماته څه ونه ویي، خو زه هم تلم او په لاره مې له ماشومې
سره خبرې کولې په تلو تلو کې د ماشومې له خبرو څخه
داسې وپوهیدم چې د هغې نوم اسماء دی دغه درې واړه
انجونې یې ترور ګانې دي او زړه ښځه یې نیا ده، د دوي
کور په پیښور کې دی.
د اسما خبرې ډیرې خوږې وې، په خبرو خبرو کې د غره
نیمایي ته رسیدلې وم، له ځانه سره مې فکر وکړ، چې
پردۍ انجلې دې روانه کړې هسې نه چې کومه ستونزه
درته پېښه نه شي د غره یو ګټ ته د دمې لپاره کیناستو.
له اوږده ځنډه وروسته ښځې راورسېدې زه په دې فکر کې
وم چې له دوي سره به کومه ګنډه وي ځکه یې ورته ژړل خو

چې کله هغوی راغلې له ځانه سره یې هڅ هم نه لرل یوا ځې یو د جامو بېک وو چې هغه هم زړې ښځې په سر کړې وو ښځې هم زما خواته راغلې، کیناستې او په دوعاوو یې خپلې خبرې پیل کړې.

اللهﷻ دې له تاسره ډیر ښه وکړي خدای(ج) دې هر ارمان پوره کړه پیغلو انجونو هم له مانه کوم ستر ونکړه، په گمان مې چې ډیرې ستړې وې ځان ته یې هم فکر نه وو، ښځې وویې: ځویه یوه میاشت کیږي چې واده ته راغلي یو او لاره رابانـدې بنده شوې، کور مو هم په حاجي کېمپ کې دی، اخر تنگ شو نو ځکه مو دغه غر ته زړه ښه کړ، خو که مونږ داسې خبر وو چې دا دومره لوړ غر دی نو یو کال به نور هم پاتې وو خو په دې غره نه راتلو څه وکړو اوس راغلي یو...

په خپل تور ټیکري یې خپلې خولې وچې کړې او یو اوږده ساه یې واخیسته، بیا یې په خبرو شروع وکړه.

دې جنکو هم دا ماشوم نه شوه وړلې، دا ښه وو ځویه! چې ته راغلې.

د ښځې له خولې مې چې د ځوي نوم واوريده نو په زړه کې مې يو خوږ درد راپورته شو ، يو داسې درد چې زه يې اوس د بيان وس نه لرم او زما په قلم کې هم دومره زور نشته چې ويې ليکم ،د دې ښځې په خبرو کې يو بيل رنګه قوي ځواک نغښتې وو چې زه يې د ځان لوري ته کش کولم،د دغې ښځې په سترګو کې د مورنۍ مينې تجلا له ورايه ښکاريده ،ماد خپلې مور مينه نه وه ليدلې،زما مور هغه وخت له دې فاني دنيا نه سترګې پټې کړې وې کله چې زه پيدا شوم ، ما ته چا هم په داسې مينه د ځوی نوم نه وو اخيستې،ما هم تر اوسته چاته د مور نوم نه وو اخيستې خو چې ولې مې ورته د مور لفظ له خولې اوت...

له ښه ساعت دمې وروسته چې ښه مو معارفت سره وشو روان شو زه د ټول نه مخکې وم،اسماء زما په غيږ کې وه ،ټول چپه خوله روان وو ،خو زه نه پوهيدم چې ولې زما زړه غواړي چې له دې زړې ښځې سره خبرې وکړم زما زړه بې واره ټوپونه وهل او همدا يې غوښتل چې د دې ښځې له خولې يو ځل بيا د ځوي لفظ واورم...

زما زړه طاقت نه کاوه، بیا مې هم خبرې ورسره شروع کړې ډیرې خبرې مې ورسره وکړې، زه په دې وپوهیدم چې دغه ښځه درې لور ګانې، یو ځوی لري، میړه یې پخوا په انقلاب کې مړ شوی، اصلاً د پغمان او سیدونکې دي، په خپلو خبروکې یې دا هم وویل چې ځوی یې ځکه افغانستان ته نه راځي چې تربوران یې وربانـدې زورور دي ،لـه ډیرې اوږدې مرکې څخه وروسته د غره بیخ ته ورسېدو ، ما خو هڅ کله هم د خپلې مور مینه نه وه لیدلې خو د دغې ښځې خبرو ماته د مور د مینې ارمان راوست، او په خپل زړه کې مې د اسمانونو له مالکه ګیله کوله چې ولې دې زه له دغه خوږ نعمت څخه بې برخې کړی یم ،ماته دا ښځه کټ مټ د خپلې مور په څیر ښکاره شوه ،حال دا چې ما خپله مور نه وه لیدلې خو ما فکر کاوه چې همدا زما مور ده.

د غره په بیخ کې څو ډاډ سنې ولاړې وې، ډریورانو یې چغې وهلې.

علي مسجد ته !

علي مسجد ته !

کیناستو ،لږه دمه مو جوړه کړه ،یو سوچ چې زه یې ډیر زورولم هغې هڅ په دمې پوی نه کړم.
ماسره په جب کې نهه سوه روپۍ وې ،له ځانه سره مې فکر وکړ که چیرې له دې ښځو سره ځې د علي مسجد پورې کرایه درې سوه کلداري ده نو د پنځو کسانو یو نیم زر روپۍ شوې،له ماسره نهه سوه روپۍ دي ،دا هم راته بې غیرتي ښکاره شوه چې بیا هلته هغوي ته وایم چې پیسې راکړئ.
نو له ځانه سره مې وویل چې دوي ته به څه بانه وکړم چې زه همدلته پاتې کیږم په موټر کې به یې کینوم ، زه به بیا وروسته لاړ شم.
همداسې مې وکړل ،ښځې ته مې وویل چې تاسې لاړ شئ او زه پاتې کیږم ښځه ډیره هوښیاره وه لکه هغه چې له مخکې نه په ما پویه وي ماته یې وویل:گوره ځویه که د پېسو یا کومه بله خبره وي نو ما ته یې ووایه هڅ پروا نه کوي ،خو ما ټینګار وکړ چې داسې هڅ کومه خبره نشته خو زه اوس نه ځم زه یو ملګري ته انتظار یم کله چې هغه راشي نو بیا ځم.

ښځې مې په موټر کې کینولې څو ځله راته زړه وویل چې صفا ورته ووایه چې زما سره پیسې کمې دي ،دا خبره هم راتــه یــوه بــي غیرتــي ښــکاره شــوه د کــور پتــه مــې تــرې واخسته، ورته مې وویل چې حتماً به یوه ورځ درځم .
موټر روان شو ،داسې احساس مې کاوه لکه له مانه چې زما روح وړي ، لکه د یوه بې وسه انسان په څیر ولاړ وم او له لاسه مې هڅ هم نه کیده .
روح مې په بدن کې پـه لـړزا شو ،زړه مـې بې واره ټکانونه کول،هڅ نه پوهیدم چې ولې په دې لاروۍ پسې زما زړه خوږیږي...
له ښې ډیرې مودې وروسته زه پـه یـوه بـل مـوټر کـې سـپور شوم ،موټر د غرونو پـه منځ کـې لاره لنډوله خو زه هـڅ نـه پوهیدم ګنګس وم هڅ مي هم نـه اوریـدل لکـه یـو ویریـدلې ماشوم ، نه پوهیدم چې موټر به څومره مزل کړی وو خو د موټر بریک او د خلکو شور ماشور راپه خود کړم،کله چې له موټره کوز شوم،نو له خلکو مې واوریدل چې لـه ګړنګـه لاندې یو موټر پرېوتی او ټوله امله یې وژل شوې یوازې یو ماشوم بچ دی، په سر کې مې یو ډز وشو نور پوی نه شوم

خو یوه چغه مې له خولې ووته او په ژړا ژړا مې منډې شروع کړې، ځان مې لاندې موټر ته ورساوه، په اول قدم کې مې په هماغه چا سترگې ولگېدې چې په لومړي ځل یې ما ته د مور مینه راکړې وه، خو مگر ما ورسره ډېره غټه جفا وکړه ،کاش چې زه هم له دې سره په همدې موټر کې وای چې زه هم مړ وای.

زه له وړکتوبه بد قسمته وم اول مې خپله مور مړه شوه په هغه وخت کې خو په دې بدبخته دنیا پاتې شوم ، خو چې کله بیا د مور د مینې خبر شوم،ډېر ژر مې دا دنیا ړنگه شوه.

او هغه څوک چې زه یې له دې مینې خبر کړم ډېر ژر له مانه ولاړه، زه یې یواځې پرېښوم ما په ټول عمر کې د مور مینه نه وه لیدلې یواځې یو څو شېبې وې هغه هم د خوب کاته وو خو زه به اوس په ټول ژوند کې د مور ارمان کوم.

۱۳۸۹د لوه **۱۵**

بټي کوټ

اووم ټولګی

لمر جګ ولاړو ،لـه کړکۍ یـې خپلې شغلې کـوټې تـه پـه سرعت سره د ننه کولې د لمر ځلانده شغلو یې د تـورو زلفـو سـره لـوبې کـولې لـه ښـه سـاعت وروسـته یـې د سـترګو د بریښـیدو حـس یـې وکـړ، پـه اړخ د اوښـتو سـره یـې د لمـر مستو شغلو سترګې بیا وبریښولې راویښه شوه.
له ویښیدو سره یې سم له خولې یو چغه ووته.
وبې خدایه !ما بوره کړې لکه چې ګلاب خان بیا بې چایو تللې.
یو سوړ اسویلی یې وکړ،شین زوړ ټیکري یې پـه سر راسم کړو ،د ټیکري، په سر کولو نه وروسته یې ناکهانه له خولې ووته یاالله خیر کې(کړې) له لږ سوچ څخه وروسته په خندا شوه ،ښه اوس پوهه شوم دا خبره ده.

اوتـره لـه ځایـه پورتـه شـوه پـه کوټـه کـې یـې تېـز قدمونـه واخیستل ژر ژر د ځای په خوندي کولو لګیا شوه کلـه یـې چې بیسترې او نور کالي ټول کړل نو تصمیم یې ونیوه چې د خپلې خور کره به ځي د خور کـور یـې یـو څه لـه کلـې لـرې وو ،خـو بیـا لکـه د لیونـو پـه څیـر ژر لـه خپـل تصـمیمه واوښته،د کور په کار لګیا شوه.

نن بسانه نه پوهیده چې ولې هم خوشحاله ده او هم خفه پـه چلاکۍ یې د کور کارونه کول خو پـه ځـان نـه پوهیـده چـې ولې داسې ده.

نن یې د سهار چایو ته هم زړه نـه کیـده پـه کـور کـې یـې کـار کـاوه کلـه بـه انګـړ تـه او کلـه بـه پـه یـوه منـډه کـوټې تـه ننوته،زړه یې بې واره ټوپونه وهل کله بـه یـې د خوشـحالۍ احساس کاوه او کله به یې د خفګان.

لمر ښه ګرم شوی وو خلک ورته نه شوه ټینګیدای خو مګر بسانه په هغه تاوده لمر کې لګیا وه او کـور یـې جـارو کـاوه ،داسې ورتـه ښـکاریده لکـه چـې نـن یـې د کـالونو کـالونو ارمانونه پوره کیږي خو په یو شـېبه کـې بـه داسـې فکرونـو پسـې واخیسـته تـه بـه وایـې چـې نـن ورځ یـې د ټـول عمـر

خواري او به وړي زړه نا زړه وه ،غـولی یـې جارو کـاو ، لګیـا وه تقریباً نیمايي انګړ به يې جارو کړی وو چې له خولې يې‌ا د سهار په خیر چغه ووته یا الله خیر کړې...

نور يې نو زړه ټینګ نه شو ، په بې واکو قدمونو د انګـور تاک څپرګي ته راغله، په هغـه شکیدلي کټ کې کیناسته چې د میره د مرګه د مخه یې جوړ کړی وو دا داسې زوړ کټ وو چې دیارلس څوارلس کاله پخوا جوړ شوی وو د بسانې میره پخوا په یوې مریضتیا مړ شوی وو او س نو یوازې یو ځوی یې لاره چې ګلاب نومیده چې اکثره د کلي هکـانو بـه ورتــه ګلابــې ، غټــې ســرې ،پمــن او داســې نــور نومونــه اخیستل.

بسانې یو ځل بیا خپل تللي روحیات سره راجمع کړه، زړه یې په دې کراروه چې ګلاب خان ورتـه ویلي وو چې نـن د ابتدائي څخه فارغیږي،نور به متوسطې ته د کلي بـازار تـه ځي ،خو یـو دم بـه لکـه د لیونو غونـدې پـه خبرو راغلـه نـه داسې نـه شي کیـدای کلـه بـه پـه زړه کې موسکی شوه ،پـه مغرورانه انداز به يې وخندل او له خندا سره یوځای بـه يې

وویل، اوس به زه هم د کلي په ښځو کې سر لوړې ناسته یم، وایم به چې ګلاب خان په اووم ټولګي کې دی.
مخکې به چې کله، دې د کلي د ښځو په مخ کې د ګلاب خان د سبق یادونه وکړه ،نو هغوي به ورته ویل چې ته خو لاصبر وکړه هغه لا په سبر کې پوهیږي نه ده ویشلې او ته وایې چې مکتب کې دې هغه خوارکی ګوره چې د شپږم صنف نه فارغیږي او که نه.
دې خبرې به بسانې ته سخت زور ورکاوه اکثره وخت چې به چا ورته داسې خبرې وکړې نو د خوارکۍ بسانې سره به بل څه نه وو بغیر د اوښکو ،بې ځوابه به شوه او په مخ به یې یو سیل اوښکې راماتې شوې.
له ډیره وخته په انتظار وه، په دې تمه ناسته وه چې ګلاب به راځي ،د خپلې کامیابۍ زیری به ورکوي ،بسانې په زړه کې یې دا نذر هم منلې وو چې که چیرې ګلاب کامیاب شي نو په کور کې یې چې کومه غټه چرګه ده هغه به کلي د جومات ملا امام ته ورکوي ، بسانې ته نن بیخي کور خوند نه ورکاوه ، په څپره کې لره بره ګرځیده خو ډیره پریشانه ښکاریده تا به ویل روح ترې الوتې.

هغه د خپل زوړ تیکري په ګنډلو بوخته وه چې د دروازې درز یې واورېده د کلي یو هلک په منډه راغی، بساني ابۍ !

واه بساني ابۍ ! هله ګلاب کامیاب شو .

څه زما ځوی کامیاب شو !؟

بسانه له ډېرې خوښۍ نه په جامو کې نه ځایېده هلک یې ټینګ ټینګ ښکل کړ ،له جیبه یې ورته یو شکیدلې پنځه ګون راووست ور یې کړ، اوس نو بسانه په دې وپوهیده چې سهار یې څو ځله د ټیکري پیڅکه سر ته راتله هغه همدا د ګلاب د کامیابۍ زیری وو.

بسانه په ځان نه پوهیده نن یې د کلونو کلونو ارمان پوره شوې وو خو بیا هم بساني ته داسې بریښېده چې دا هر څه ابس دي ،په منډه د کوره ووته له لرې پټو سرته په سړک ،یو څو هلکان ښکاره شوه چې ډیر په تیزۍ سره رارون وو ،کله به یې منډه کړه ،کله به یې په یو او بل د کاغذنو بارانونه کول له منډو یې داسې څرګندیده چې خوشحاله دي،بسانه په ډیر تلوار سره د دروازې مخکې ولاړه وه ،چې اوس به یې ګلاب خان ځوی راځي ،په همدې

وخت کې یو دروند اواز راغی او لـه ورایـه یـوه شـنه لـوخړه هـم پورتـه شـوه، هغـه متـل دې چې وايـي (ویشـتلې پـه زړه بیدار وي) بسانه له مخکې نه پویه وه چې د هیلو کورګې بې وران شو ،ځای په ځای کیناسته له پښو يي ساه وختله. له لږ ځنډ وروسته یې څو کسان ولیدل چې یو کټ یې د دوی د کور پـه لـور راروان کړی،او د بسـانې پـه زړه کـې د اووم ټولګي ارمان پاتې شو.

۱۳۸۹ دلوه ۱۷
خپله کور

بوټی کهډنډر

نن شپه بیا په دفتر کې نوکریوال وو، غوښتل یې چې نن کور ته ولاړ شي خو مګر بل یې دا سې ځوک ونه موند ه چې د ده په ځای په دفتر کې نوکریوالي وکړي، مخکې به کله کله ایمل د ده په ځای پاتې کیده خو نن ایمل هم کوم ضروري کار درلود. هغه هم له دې څخه د مخه کور ته تللې وو، د مجبورۍ ورځې نه په دفتر کې پاتې شو ډیر زیات خفه وو په سوچونو کې ډوب وو چې څه وکړي.
خپل دفتر ته ننوت، د ټلفون غوږی یې راواخیسته د یو څو خبرو وروسته یې د ټلفون غوږی بیرته کېښوده، په فکرونو کې له دفتر نه په تیزو قدمونو ووت، ښه ساعت به نه وو تېر چې بیا لکه د لیوني په څیر راننوت، ژر یې بیا د ټلفون غوږی راواخیسته، زنګ وواهه له یو څه خبرو نه یې وروسته بیا غوږی کیښوه روان شو.
بصیر نن د نورو ورځو په څېر نه وو هم یې په څیره کې خوښي په څپو وه او هم یې له سترګو خفګان وریده، په کوچ کې اوږد اوږد وغځیده، د تلویزون ریموټ یې راوخیست، تنې یې کیکاږله تلویزون روښانه شو په

تلویزون کې یوه ښکلې او زړه راښکونکې منظره وه چې ورسره د یوه هنرمندې جذابه څېره هم راښکاره شوه ډېره په زړه پورې سندره شروع وه سندره به لا نه وه خلاصه چې بصیر بیا تنۍ کیکاږله چینل یې بدل کړ، په یوبل چینل کې د یوه روغتون واټونه راښکاره شوه ، دا یوه صیحي لیدنه وه د یو روغتون څخه چې ډېرې چارواکي ورته راغلي وو ...

بصیر دا ځل دې ته ځیر شو له لږ وخت وروسته وپوهیده چې دا د ننګرهار صحت عامه ده لکه بصیر ته چې دې خپرونې ډیر خوند ورکړی وي،د تلویزون لور ته یې په ځیر ځیر کتل.

په تلویزون کې د ننګرهار د صحت عامې اړوند معلومات ورکول کیدل چې څومره بخشونه لري او نور...

بصیر په همدې ننداره وو چې یو دم یې په څېره کې بدلون راغی یو ځل بیا یې د تېر په څېر په سترګو کې د خفګان نښې نیښانې راڅرګندې شوې په ډیرې خواشینۍ سره تلویزون ته ناست وو او خپرونه یې ننداره کوله،په تلویزون کې بصیر د زیږنتون څانګه ولیده چې ډیرې ښځې

او ماشومان پکې پراته وو ځینو ښځو خو به خپل مخونه پټ کړي وو خو مګر بعضو یې ژیړ ژیړ مخونه چې د مریضۍ ښې په کې د ورایه څرګندې وې ښکاره وو کیدای شي چې په دوی کې د مریضۍ د وجې دا توان نه وو چې خپل مخونه پټ کړي او یا هم کومه بله وجه به...
د بصیر د واده دیارلس کاله کېده چې بچي یې نه وو ښځه یې هم په خپله خوښه کړې وه ښځه یې نادیه نومیده چې له د سره د پوهنتون په یوه ټولګي کې وه، د پوهنتون په دوران کې یې سره واده کړې وو ،خو د بد مرغه چې د دوی کوم ماشوم نه وو ،د خوشحالۍ خبره خو دا وه چې ډاکټر پس له دیارلسو کالو د دې زیری ورکړی وو چې ډیر ژر به د یو ځوی یا لور خاوند شي خو په دې یې هم پوهولی وو چې کیدای شي ستا ښځه پکې خپل ژوند هم له لاسه ورکړي.
بصیر به چې کله د خپل ماشوم پیدا کېدنه را یاد کړل نو په ځیر کې به یې یو ډول خوښي را پیدا شوه خو بیا به چې د ډاکټر خبرې ورپه یاد شوې چې ورته یې ویلې وو کیدای شي چې په دې کې ستا ښځه خپل ژوند هم له لاسه ورکړي،نو زړه به یې په سینه کې بې واره په درزا شو ،له

ځانه سره به يې دا ويره لرله چې هسې نه د ګل سره ډنډر هم مات شي، ځکه د بصير نا ديه بې حده خوښه وه ،ډير په مينه يې ورسره واده کړې وو.
ځو ځله د کورنۍ له خوا ورته ويل شوي وو چې بله ښځه به درته وکړو خو د نه منله.
په دې شپو کې به بصير ډير په دفتر کې هم نه پاتې کېده ځکه پو هېده چې په کور کې بغير له ده څخه څوک نه شته يو مور يې ده، هسې نه چې په ميرمن يې څه ونه شي.
د شپې لس بجې به وې چې د کټ خوا کې ټلفون په شرنګا شو بصير ډير په بيړه راپاڅېده ،د ټلفون غوږۍ يې پورته کړه په ټلفون کې يې يو نا اشنا غږ واوريده د يو څو خبرو نه وروسته يې په ځواب ورکړ سمه ده درغلم.
په کاواکو ګامونو له کوټې ووت د ډيرې ورخطايي نه يې چوکيدار ته هم څه ونه ويل، په موټر سايکل سپورشو ،تپه تياره وه سترګه په سترګه سره څوک نه ښکاريدل،له لږ مزل څخه وروسته له يو کوڅې ورپسې يو تور موټر رااووت، په ډير تېزۍ سره د ده پسې راروان وو بصير لږ څه تېزشو

موټرهم ورپسې ګرندۍ شو ،بلاخیره موټر د بصیر مختـه ودریده.
دوه کسان چې مخونه یې پټ وو رانښکته شول په لاسو کـې یې ټوپکونه وو ،بصیر ته یې ونیول دا یې نور خبرو ته پـرې نه ښود .له ځانه سره یې په یوه نامعلومه خوا یوړو ،له هغـې څخه دا دې شل کاله نور هـم تېـر شوه د بصیر ځوی زلمـی دی،خو بصیر بیا رانغی کوم فکر چې هغه له ځانه سـره لاره چې د ګل سره ډنډر مات نه شي لـه هغـه نـه ډیـر سـخت کـار وشو هغه دا چې د ګل ټول بوټی له مینځه ولاړ.

۲_۱_۱۳۸۹
کابل

چې دا ژاړي زه ژاړم

سهار شو نن له سهاره وريځو خپلې وزرې خپرې کړې
وې د اسمان زړه هم ډک ډک کېده، خو لا به ترې يو يا څو

ځاځکې د ځمکې په لور نه وو راتوی شوي ،چې په کوځه کې يو شور ما شور شو ،يو داسې شور چې ما په خپله کوځه کې په ټول عمر نه وو ليدلې،هر چا سرونه څنډل،ټول خلک داسې وو تا به ويل چې ګونګيان وي يواځې سرونه يې څنډل پلار مې له لرې وليده چې هغې هم سر څنډه ،د کور په لورې روان وو ،زه هم د پټيو په لور روان شوم،ترڅو زه هم ځان پوه کړم، له لرې مې په يوه ديره کې وکتل،ډير خلک راټول شوي ما هم خپل قدمونه يو څه ګړندي کړه ورغلم د خلکو يوه دايره جوړه وه،په مينځ کې يې يوه ښځه ناسته وه،د ښځې په مخ کې يو ماشوم هم پروت وو ،ماشوم زما په فکر چې اوده وو خو...

ښځې ژړل،ټول خلکو ته يې ښېرې کولې داسې الفاظ يې د خولې راواته چې که هر څومره کلک زړی انسان هم وي نو يو ځل به يې د سترګو څخه يو څو ځاځکي لاره وکړي،په هغ چا کې هم د پوښتنې توان نه وو ،چې ترې کړی يې وای،ټولو ټيټ سرونه اچولي وو يواځې د ښځې خبرو ته يې غوږ نيولی وو.

دا د انسانانو انصاف دی دا انسانان نه دي دا د ځناورو نه هم بد تر دي...
زما زړه هم دغه وخت د زغم له پوړۍ ولوېده زه هم د نورو په څېر سلګو واخیستم،له سترګو مې بې واره اوښکې راروانې شوې،اوښکې مې پاکې کړې،له ښځې نه مې وپوښتل.
تروري څه خبره ده ؟
ښځه سلګو ونیوله دا سې ډوبه شوه لکه ماشوم چې په ژړا کې ډوب شي،ښه په زوره زوره یې وژړل په ژړا کې یې راته ویل:که زه درته پوره خبره وکړم که زړه دې د غوښې وي نو ته به هم دا هرڅه پرېږدې اوله ما سره به وژاړې او که ستا زړه هم زما د خپلوانو اود هغه بد مرغه په څېروي،نو بیا مه ژاړه،بیا ته هم د هغوي په څیر ما پورې ملنډې ووهه ،ما پرېږده چې ښه په زوره زوره وژاړم چې دا یتیمه فضاء ماته خپله ژړا راغبرګه کړي، چې په دې انګازو کې د خپل ژوند ټوله کیسه تاسو ناترسه انسانانو ته وکړم،پرېږده چې زما چغې ظالمان واوري چا چې زما ځوی زما په غیږه کې بې

پلاره کړ، او زما دا چغې هغه دوستان هم واوري چې د اوښکو پاکولو په ځای ماته د نیستۍ پیغورونه راکوي...

گوره ! زه یوه پښتنه یم ځان راته په ژړا د ډېر بد ښکاري خو زه نه ژاړم ما نه دي ژړلي، تر اوسه خو نور راکې د ژړا ځای ونه شو او خپله د دې ناترسه انسانانو په وړاندې یې خبرې پیل کړې ،د داسې بې غیرته او بې پښتو انسانانو نه زما ژړا پرده نه کوي،او زما دا اوښکې ستر ماتوي،په خپل سر زما له سترگو رواني دي...ژړا

خدای(ج) شته چې خپله مې هم د سترگو څخه د اوښکو سیلاب راروان وو ما هم نه شو کولای چې خپله ژړا او سلگۍ کنټرول کړم،دا خپل ځان راته د دې ښځې په مخ کې یو مجرم ښکاره شو زما د وجدان قاضي همدا یوه پرېکړه وار په وار اوروله چې ته مجرم یې او دا مې هم ومنله چې مونږ ټول مسولیت لرو ،ټولو خلکو حیران حیران کتل ،په هغ چا کې د خوځیدو طاقت هم نه وو د ټولو په اننگو د سپینو اوښکو سیلاب رامات وو ټولو ژړل.

کله چې ښځې د خوا او شا خلکو دا بې واره او ښکې ولیدې نو یقین یې راغی چې زما په غم زما غوندې وژړیدل نو خپله کیسه یې دا سې پیل کړه.
ویل یې نه زه لیونۍ یم او نه بل څه... ژړا
اول خو له دې ما شوم نه په تنګ ووم چې له مانه یې ډوډۍ غوښته او بیا د کور هغه بد مرغه مالک راغی ،ما نه یې د کور کرایه غوښته له ما سره د خوراک څه نه وو چې مو خوړلې وی،نو کرایه به مې د کومه کړی وای ځومره زاري چې وه هغه مې ورته وکړه خو چې کله د هغې بدو ارادو نه خبره شوم چې ما ته یې ویل چې که پیسې نه وي نو ما خوشحاله کړه...ژړا
بیخي د ژوند نه مې زړه تور شو ،د کوره راووتم کور مې ورته پرېښود د ژمي یخه شپه مې په دې د ېره کې تېره کړه،دې ماشوم مې له ما نه په وړه ژبه ډوډۍ غوښتله تر څو پورې چې راکې شیدې وې ورمې کړې نور نو ما کې هم شیدې نه وې او زه هم وږې شوې وم ډیر کوښښ مې وکړ خو هېڅ ونه شوه،نو دا د ویالې بوټې مې راوخیستې، په

خپله مې هم وخوړل او دې ماشومې ته مې هم ورکړه ما وی چې یو څه به قرار شي، خو زه څه خبره وم چې ...ژړا
زه به یوا ځې وژاړم چې دی زما د ژړا سره ونه ژاړي او یا راسره د دې دېرې دا خزان وهلې ونې وژاړي ، د دې ونو زړونه هم زما د دوستانو په شان دي خو یو فرق په کې دا وو ،چې زما دوستانو زما په ژړا پورې خندا کوله او ونو خندل نه خو خاموشه ولاړې وې،لکه چې د یوې وږې ماشومې او یوې بې وسه مور د ژړا غږونو ته یې غوږ نیولی وي ،دې لوې خاموشۍ زما د ژوند په اینه دا سې خاپونه کش کړه چې د ښایستونو دنیا هر څومره ښایسته شي زه به ورته د تورې شپې په سترګه ګورم، ماته د خپل وږې ماشومې ژړا ګانو د کربلا د تږو کیسه وکړه،ماته د خپلې لور د لوږې سلګیو د دې انسانانو د بې رحمیو مخ وښود ،د دې بدرنګو په بازار کې یوازې د وحشت تیارې دي دلته انسان ته د انسان په سترګه نه کتل کیږي دلته د انسان خبره د مطلب وږې ده، دلته ارزوګانې ړندیږي، ماته دا هیلې هسې لیونۍ ښکاري ،دا خلک د وختونو د

کبرجن سمندر په غاړه د مرگ څخه ناخبره پراته دي ،اخیر به...
اخیربه دا اوښکې سیلابونه شي او د ډیرو کبرجنو ککرۍ به هوارې کړي.
ستا چې شیدې خوړونکی ماشوم د لوږې مري او د هیلو دروازه دې د خلکو په لاس بنده شي ایا ته به ونه ژاړې !ته به د خپل ماشوم د معصومو سلگیو سره خپلې ساندې ملگرې نه کړې ؟
ایا دا انسانان د ژړا سره بلد نه دی ؟
زه یوه مور یم او مور تل د زړه وینې اولاد ته ورکوي.
خو نه !
خو نه ! زه هغه بد بخته مور یم چې ما ونه کړای شو چې خپل ماشوم بچي ته د ژړا څخه بل څه ورکړم ماونه شوه کړای چې خپل ماشوم ته د زړه وینې ورکړم بلکې ما بدبختې خپل بچي ته یوازې دا اوښکې ورکړې ،نور وس مې نشته نو ځکه...
چې لور مې ژړل ما هم وژړل او بیا سلگو ونیوله......

چې دا ژاړي زه ژاړم ،که څوک ژاړي او که نه نو زه به ژاړم
،ځکه زما وینې ژاړي زما شیدې ژاړي زما سترګې ژاړي
زه یوه بدبخته موریم زه به ژاړم زه به ژاړم.

که دنیا ټوله خوشحالي شي
زه به یوازې په کې اوښکې تویومه

پېښور ګلدره

بد نصیبه

د الله په نامه يوځه راکړئ،ډيره غريبه يم د سر سيوری مې نشته هڅ خواخوږی نه لرم په والله چې ډيره غربي مې ده، چې سر مې راپورته کړ د يوې ښځې څېره مې وليده،خو چې ورته مې کتل نو سوالگره نه ښکاريده،بلهدا چې عمر يې هم ډير نه وو خو زړو جامو او شليدلې څادر يې د دې گواهي ورکوله چې ډېری غمونه او کړاونه پرې تېر شوي،فکر مې نه شو چې څو روپۍ مې ورکړې وای ، ښځه روانه شوه.

پام مې بلې خواته شو ،په صفايي مې پيل وکړ ، دا څو ورځې کېدې چې دا ښځه وينم په بازار کې خبر غواړې له دې نه مخکې مې کله هم نه وه ليدلې ،د ښځې شکل هم د سوالگرو په څېر نه وه، ځکه دې نورو خبرغوښتونکو به په زوره هم پيسې غوښتې خو دې يوازې ويل چې د خدای(ج) په نامه مرسته راسره وکړئ ،که به چا څه ورکړل نو ښه ترښه گنې نو په خپله مخه به تله.

د جمعې ورځ وه ،نن مې زړه ډېر تنگ وه ما غوښتل چې د جمعې د لمانځه نه وروسته د ملگرو سره چېرته چکر ته

ولاړشم ، د جمعې لمونځ مې وکړ،د دوکان په خوا راروان شوم.
په هغه کوڅه کې چې زموږ د دوکان خواته غځېدلې وه د يوې ښځې نه درې کسه چې لوړلوړ قدونه،غټ غټ بريت يې درلوده او رنګونه يې هم يو څه تور وو غوښتل يې چې موټر ته يې په زوره پورته کړي،ښځې له دوې سره مقاومت کاوه د ښځې چغو او سورو د ټولو خلکو مخ دغه کسانو ته ور واړاوه، سړو ډېره هڅه وکړه خو مګر ښځه ورسره پورته نه شوه ښځې ډېرې نارې وهلې،ويل يې چې خلاصه مې کړئ ترې دا ظالمان دي د خدای(ج) په خاطر....
زړه مې نور طاقت ونه کړ،ورمنډه مې کړه زماسره يو څو نورو ځوانانو هم رامنډه کړه، هغه کسانو چې موږ وليدو په موټر کې کيناسته ډېر په تېزۍ سره روان شوه.
ټول ځوانان بېرته ستانه شو ، خو زه بيا هم ورغلم د ښځې حالت چې مې وليد خدای(ج) شته ډيره يې بې ستره کړې وه جامې يې ورته شکولې وې سم نيم بدن يې ښکاريده،په سر يې لوپټه هم نه وه،خپل ځادر مې ور وغورځاوه ښځې له ځانه ځادر تاو کړ،په سلګو سلګو چې له سترګو څخه

يې ورسره يو څو سپيني ملغلرې چې د پاکۍ ښکارندويي کولې ورکړې. خو ګرځندونه يې له ورايه کوله هم ملګرې وې روانه شوه، ما غوښتل چې ترې وپوښتم خو پوښتنې ته هېڅ وخت پيدا نه شو، په زړه مې يوه غټه غوټه پاتې شوه ښځې له سره شاته نه کتل ګوندې حيا به ورته ودريدلې وي ځکه د ډګ بازار په مينځ کې بې ستره شوه، زموږ له سترګو په يوه پړک کې پناه شوه.
راغلم بيا مې دوکان خلاص کړ په سر کې مې ګڼو پوښتنو الوتنې کولې چې دا ښځه ولې دې سړو موټر ته پورته کوله او دا نه تله؟
دا خلک څوک وو؟
کيداى شي چې دا ښځه دوي کوم بد کار له پاره وړله؟
شايد دا به يوه بد کاره ښځه وه...
خو بيا مې په ذهن کې د هغې حياناکې سترګې او معصومه څېره تېره شوه زړه به مې ويل چې نه دا ډيره معصومه ده داسې نه شي کېداى، له ځانه سره مې وويل چې راغله نو حتماً به ترې پوښتم، ما غوښته چې په چکر چېرته لاړ شم خو دا کار رانه پاتې شو ، ځکه زه پوهيدم

چې مازیگر به دا ښځه د خیرات د ټولولو لپاره راځي ،زه به ترې پوښتنه کوم.
څو ورځې دا رانغه،مازیگر شو ښځه راغله،سپین غوښین لاس یو ځل بیا را اوږد کړ،د اللهٔ(ج) په نامه یو څه راکړه؟
ما چې هغه حیا ناکې سترگې چې ښکته ځمکې ته یې حیران حیران کتل ولیدې ورته ځیر شوم خو له لږ ځنډه وروسته پوی شوم چې ښځه غوصه شوه،ریښتیا هم دا دنیا ډیره مکاره ده،د دې دنیا خلک هم ډیر ناولي دي ای څه گورې !...
خورې که خفه کیږې نه نو یوه پوښتنه درنه کوم؟
هغې د سر په خوریدو سره ځواب راکړ چې نه خفه کیږم.
ورته مې د کیناستو بلنه ورکړه،ښځه په داسې حال کې چې په څېرې کې یې د ویرې نښې پېدا شوې کیناسته.
خورې هاغه ماسپیښین څوک وو چې ته یې له ځانه سره پورته کولې؟
ښځې په تونده لهجه جواب راکړ چې ته یې څه کوې بس که خیرات راکوې رایې کړه گنې له هغې خبرو نه تیر شه.

نه نه خورې ! ته لکه چې په غوصه شوې زه کوم بل مطلب نه لرم ماوې که زما د رسره څه د وسه کیده نو کړی به مې وای هسې نه چې بله ورځ بیا د اسې پیښه رامنځ ته شي، ته باور وکړه زه له تاسره همدردي لرم نو ځکه مې له تانه پوښتنه وکړه.
ښه، خو زه نه غواړم چې ته د دې کیسې نه خبر شې، که خبر شوې نو د همدردۍ په ځای به دې له ماسره نفرت پیدا شي.
ما بیا هم ټینګار وکړ،زه نه پوهیدم چې ولې دا ښځه دومره ژر راځې شوه چې ماته خپله کیسه شروع کړي، خو کیدای شي چې د هغې به هم په ما سترګې خوږې شوي وې ،ښځه ژړغونې غوندې شوه او په کیسه یې پیل وکړ.
د دې نړۍ خلک ډیر خود غرضه دي دوي ته مرګ هم نه دی په یاد زه له دې دنیا نه په ټول ژوند کې ښه خاطره نه لرم کله چې زه خپل تېر ژوند راپه یاد کړم...ژړا
زما نوم شګفته دې،زه د افغانستان اوسیدونکې یم خو مګر په دې نه پوهیږم چې په افغانستان کې د کوم ځای یم،د نن نه ۲۵ کاله مخکې کله چې په وطن کې انقلاب رامنځ ته شو نو مونږ هم را مهاجر شو، چې د راتګ په

وخت کې زه له خپلې کورنۍ څخه ورکه شوې وم، په پېښور کې یو کس پیدا کړم، خو اوس زه هغه کس نه پېژنم هغه بیا په یو بل کس خرڅه کړم، له دغه کس سره ما تقریباً اولس کاله تېر کړه دغه سړی ډېر ښه سړی وو د عمر یوه ډېره برخه یې تېره کړې وه، په دې اولسو کالو کې ما ترې کومه بده خبره هم نه وه اوریدلې ،ان چې زه د همدغه کس په کور کې پیغله هم شوم.

دغه کس نعیم نومیده چې خلکو به ورته نعیم مامې ویلې ،زما په نظر هغه ډېر ښه سړی وو ،هغه د انسان په جامه کې یوه فریښته وه ،ما ورته د پلار په سترګه کتل زما یې ډېر زیات خیال ساته زه هم ترې ډېره خوشحاله وم، خو زما نظر غلط وو ،له سترګو څخه ځو اوښکې د ګریوان په طرف راغلې او سلګو ونیوله...

دا د انسان په جامه کې یو حیوان وه ،ډېر ژوند مې ورسره تېر شو ،یوه ورځ یې وویل چې چکر ته ځو ،زه هم ډېره خوشحاله شوم ځکه په ځوانۍ کې به ځوک وي چې چکر ته خوشحاله نه شي.

موټر راغلو دواړه پکې سپاره شو ،ویل یې چې سوات ته ځو په لاره کې ډیرې ښکلې منظرې او ښکلي ښکلي ځایونه مې ولیدل ډیر انسانان مې هم له نظره تیر شول،څوک په موټرو او څوک په پښو روان وو د الله ویش وو ،سوات ته په رسېدو سره یو هوټل ته وښتو ،هوټل ډیر ښایسته او په زړه پورې وو ،ماته دا هرڅه نوي وو ،چکر ته ډیره خوشحاله وم.

ډوډۍ مو وخوړه ،له ډوډۍ نه وروسته زه د هوټل چت ته پورته شوم ،او له هوټله مې د سوات د ښکلو منظرو سیل کاوه دا سیل زما د ژوند د بدبختیو لومړې پوړ وو ،شپه شوه د شپې تر ناوخته د هوټل په چت ناست وو ،د سوات له خوږې هوا مو خوند اخیست،کوټې ته راغلو په کوټه کې یو تخت وو ،ما د احترام له مخې نعیم ته په تخت کې ځای جوړ کړ،په خپله لاندې ځملاستم ،گروپ مو گول کړ د شپې لس یولس بجې به وې چې په خوب کې مې د یوه درووند شي احساس وکړ،سترگې مې پرانیستې ،یو ټوپ مې وکړ ،هغه څه چې ما یې احساس وکړ هغه نعیم وو چې خپلو نفسي خواهشاتو راخیستی وو او خپله اصلي څیره

يې ماته په هغه شپه وښوده، که هر څومره چې مې ځان وخوځولو خو دم راکې نه وو ، نه پوهيدم چې ولې...
خو هغه چې هر څه کول هغه يې وکړه ... ژړا
شپه تېره شوه سهار شو راپاڅيدم کله چې تېره شپه راپه زړه شوه نو ډيره ژړا راتله، له ځانه سره مې دومره وژړل چې سترګې مې په ځان وپړسولې نعيم راغی ماته يې سوال او زاري شروع کړه چې خطاء رانه شوې...
زه بيا وروسته پوه شوم چې د شپې په ما کې ولې دم نه وو نعيم په ډوډۍ کې د نېشې ګولې اچولې وې.
د غرمې مهال، يو څو کسه د يوه تور بيک سره راغله، د نعيم سره يې سترې مشې وکړه په سترګو کې يې سره ايشارې وکړې بيک يې ورکړ، نعيم راته وويې چې زه راځم په خيره کې يي له لرې ورخطايي ښکاريده ، زه چې پويه شوم چې کيسه بل رقم ده نو ورته مې وويل چې زه هم له تا سره ځم، نعيم بانې شروع کړې خو ما چې خبره ټينګه کړه، هغه هڅ غږ ونه کړ، بې ښاره له هوټله ښکته شو له لږ وخت تېريدو نه وروسته يو تور کس رابانډې لاس

واچاوه، ما که هر څومره کوښښ وکړ خو ځان مې ترې خلاص نه کړ، او بیا یې له ما سره... ژړا ...
د ښه ساعت ژړا نه وروسته بیا یې په خبرو شروع وکړه، یو داسې ځای ته بوتلم چې ما هغه ځای نه وو لیدلی ډیر وهل ټکول مې وخوړل له دې سره، سره نور څه نه وو چې هغوي له ما سره و نه کړه ګډا ما یاده کړه بدلمني ما وکړه ...
اخیر دا چې له خپله ځانه مې نفرت پیدا شو هڅ مې هم نه شو کولای، مرګ هم راته نه راتله څو، څو ځله مې د خودکشۍ اراده وکړه، بیا به څه ناڅه راپیښ شو خودکشي به پاتې شوه.
یو ورځ یې د یوه خان کره بوتلم له خان سره یې په یوه کوټه کې واچولم خان غوښتل چې له ما سره بدلمنې وکړي، مګر ما ډیر کوشش کاوه چې ځان ترې وساتم بیا هم چیرته د نر زور او چیرته د ښځې.
ښځه بیا په ژړا شوه خپلې اوښکې یې ژر ژر پاکې کړې په ډیر زور سره یې وویل خو ما بیا هم خپل همت ونه بایله خان ډیر نیشه وو، کله چې هغه اوده شو نو زه ترې په کړکۍ راوتښتیدم، چې راووتم نو چوکیدار ونیولم هغه ډیر ښه

سړی وو ،زه يې خوشې کړم،دادې زه دلته راورسيدم،زه په دې خلکو نعيم بدمرغه خرڅه کړې وم،خو اوس چې زه دغه ښار ته راغلې يم نو ماته دا سې په ذهن کې راځي چې زه دلته اوسيدلې يم او زمونږ کور هم يو وخت همدلته وو دلته زما زړه سکون بيامونډ زه دلته گرځم چې کيدا ی شي چې يو ورځ مې د خپل پلار دوسترگې وگورم ،کاش چې د مرگه مخکې يو ځل د خپل گران پلار هغه دوه سترگې وگورم زما پلار ډير...
ناڅاپه يو سړی،دې ښځې ته ورغاړېوت،په ژړا يې پيل وکړ زه ډير حيران شوم چې په دې سړي څه وشوه خو په ژړا ژړا کې مې د خولې دا خبره واوريده چې وزما بدنصيبې لورې،کله چې ما د هغه سړي څيره وليده هغه زما پلار وو.

نوټ:دا يوه ريښتوني کيسه ده چې ما ته مې يوه ملگري کړې
.

۲۲/۸/۱۳۸۹

د مرام راډيو نشراتي څانګه

د پيغام دوستي

د شپې لس بجې وې چې د تخت سر ته يې موبايل وشرنګيده، شبانه له خوبه راپاڅيده خو د موبايل شرنګا ودريده، موبايل يې راپورته کړ، په تخت کيناسته يو څه وخت موبايل خاموشه وو، موبايل ته يې په ځير ځير وکتل ،خو کله چې شبانه بيا په تخت کې پريوته، موبايل يې بيا شرنګا پيل کړه، په ډېره غصه يې موبايل پورته کړ او د بلې غږ يې پرې وکړ.

بلې ! بلې !
د بلې د غړ سره يو ځل بيا ټلفون پرې شو ، يوه دقيقه بـه لا نه وتيره شوې چې بيا ورته زنګ راغـی ،دا ځل شبانې يـو څه په زوره لهغصې سره ما پرې غږ وکړ.
بلې !بلې !
څوک يې خبرې ولې نـه کوې،دې نيمـې شـپې تـه وګـوره او ستا په...
بيا به کوم د لوفر ځوی يې ته خپله مور خور نه لرې،موبايل يې په خپل ځای کيښود .
يو ساعت به نه وو تېر چې يـو ځل بيا د موبايـل نـه شـرنګا پورته شوه خو دا ځل چې شبانې موبايـل راوخيست نـو يـو لنډ پيغام يې راستولې وو.

په دې هيله يم چې خفه شوې نه وې ماتـه خوب نـه راتلو مـا ويې چې يو څوک په تکليف نه کړم له ځانه مې نمبر واوهه او تا ته زنګ درغی.
مننه
ز_م

لـه خوبـه وه، بې لـه ځنډه پـه خپـل موبايـل کې د پيغـامونو صفحه خلاصه کړه يو څه يې وليکل، د پيغام استولو تڼۍ يې کيکاږله، بيا يې موبايل پـه ميز کيښـود پـه خپـل تخت اوږده اوږده وغزيـده تقريبـاً دوه يـا درې دقيقـې بـه نـه وې تېرې چې بيا هم موبايل په شرنګيدا شو د مقابل لـورې يـو پيغام راغلی وو.
شبانې د موبايل د پيغامونو صفحه بيا خلاصه کړه او ويې ليکل.

ډيره مننه ښه شپه.

شبانې فکر کاوه چې نور بـه يـې پـه تکليـف نـه کـړي د خپـل تېرې ورځې درس به وو ايي، ځکه چې خوب خو يـې هسـې هم تښتـبدلې وو.له لږ ځنډه وروسته يې موبايل پـه شـرنګا راغی.
موبايل يې پورته کړ، پيغام يې خلاص کړ، چې پـه کـې يـې ليکلي وو.

شبانه له غصې تکه سره شوه ،بیا یې هم صفحه خلاصه کړه او بل پیغام یې ورته واستاوه نه پوهیږم چې څه به یې ورته لیکلي وي ،خو له لږ ځنډ نه وروسته یې بل پیغام هم ورواستاوه ،او د دواړو خواو څخه پیغامونه پیل شول ،تر دې چې د یو بل د نوم پته هم ورته ولګیده ، شبانې خپل نوم ورته اسیا ښودلې وو ، د دوي دواړو د پیغامونو له لارې ملګرتیا شوه ،دغې ملګرتیا د ډېره پورې دوام وکړ ،هره شپه به یې سره پیغامونه لیږل رالیږل ،خپلې شپې به یې پرې رڼولې ،زاهد ډیره هڅه کوله چې د مقابل لوري سره خبرې وکړي ،خو مګر شبانې به ټلفون نه اوکې کاوه ،زاهد په پیغام لیکولو کې ډیر مهارت درلوده ډیر ښکلي ښکلي پیغامونه به یې شبانې ته لیږل خو شبانه هم په پیغامونو کې له هغه کمه نه وه ،دوی نه پوهیده چې ولې یو بل ته پیغامونه لیږي ،یوه شپه شبانې ته یو پیغام راغلو چې په کې یې لیکلې وو.

ډيره موده وشوه، چې زه او ته سره پيغامونه ليږو راليږو ما ډېره هڅه کوله چې تاته د خپل زړه خبره وکړم خو ما دا جرئت نه درلود چې تاته د خپل زړه خبره وکړم زه نه پوهيږم چې ولې کله چې زه تا ته پيغام ليږم يا هم ستا پيغام راځي نو زما زړه بې واره ټوپونه وهي په زړه کې مې يو خوږ درد راپېدا کيږي نه پوهيږم چې ولې زما په بدن کې يوه جذبه راپورته کيږي، خو نن زه درته د خپل زړه خبره کوم ،زه له تاسره م.......... لرم .

شبانې چې دا پيغام ولوسته يو څه حيرانه شوه، په رنګ کې يې يو دم تغير راغی تکه سره شوه لکه چې و ويريږي د پيغام په مانا يې پويه شوه، خو بيا هم د خبرې د ښه ځرګندولو لپاره يې پيغام ورواستوه.

زه له تاسره م........... لرم څه مانا زه په دې نه پوهيږم خبره دې واضحه کړه

شباني خپل ټلفون کېښود ،داسې احساس یې کاوه لکه چې ژوند یې نن تغیر کوي،د عمر ارمان یې پوره کیږي، هم په زړه کې خوشحاله وه،هم حیرانه د پیغام د ځواب په تمه وه تقریباً لس پنځه لس دقیقې به لا نه وې تېرې شوې،چې بیا هم له موبایل شخه غږونه پورته شوه،شبانې موبایل راواخیست،پیغام یې پرانیسته.

گرانې اسیا جانې زه پوهېږم چې ته د م......... په مانا پوهه شوې یې خو بیا هم ته زما له اصلي مطلبه ځان پوهول غواړې.
زما مطلب دا دې چې زه له تا سره مینه لرم..
په دې تمه چې بده یې ونه گڼې،ما که هر څومره هڅه وکړه،خو ما ونه شوه کولای چې زه له تا نه دغه راز پټ کړم،څه وکړم زه د خپل زړه نه مجبوره وم ،زه له تا سره ډیره پاکه مینه لرم،په خدای چې زه هڅ ځان نشم کنټرولولای څه وکړم ،خدای (ج) دې وکړي چې نا امیده مې نه کړې
ستاسې د ځواب په تمه
ز_م

شبانې دا پیغام په یو رپ کې د خپلو سترګو تېر کړ ،ډېره خوشحاله شوه ځکه چې دا هم نه پوهیده چې ولې دا زاهد ته پیغامونه لیږي، او ولې د دې د پیغام په راتلو سره یې زړه بې واره ټوپونه وهي په ځواب کې یې ورته ولیکل.

ته ښه وايي زه هم نه پوهیږم،چې ولې د ستا سره دلچسپي ښایم،ولې ستا د پیغام د لوستو سره زه په خپل وجود کې یوه جذبه احساسوم ،خو زه د یو داسې کورنۍ څخه یم چې بیخې د دې خبرو تصور هم په کې نشي کیدای،ته به د دې خبرې په اوریدو سره یو څه خفه شې زه هم تاسره م............ کوم خو زه له دې خبرو ډیره ډډه کوم ځکه چې زمونږ د کورنۍ قانون دا نه ایجابوي.

زاهد هم د ځواب په تمه ډیر ناقراره وو ،په فکرونو کې ډوب وو چې ګوندې زما اقرار اسیا بد ونه ګڼي،چې موبایل یې په شړنګار شو ،خپل موبایل راواخیست ،پیغام یې ولوست،ډیر زیات خوشحاله شو ،وروسته له

دي خو د دواړو سره دوستانه جوړه شوه يوبل ته به يې د مينې پيغامونه ليږل.
د اسيا (شبانه) هم د زاهد سره مينه وه نو د وخت په تېرېدو سره يې په خپلو کې مينه زياته شوه او د ټوکو پيغامونه په مينې سره بدل شول ،زاهد به ډېره هڅه کوله چې د شبانې سره خبرې وکړي،خو شبانې خبرې نه کولې د زاهد اود اسيا(شبانې) د مينې پوره دوه کاله تېر شوه ،يو وخت دوي دواړو سره د کتو ژمنه وکړه،د دوي د کتو ځای د ښار يو بڼ شو ،د ورځې دولس بجې وې ،شبانه د ښوونځي څخه راووته،د بڼ په لورې روانه شوه، نه پوهيده چې ولې بڼ ته ځي ولې په يوه داسې چا باور کوي چې تر اوسه يې لا ليدلې هم نه دی؟
په همدې فکرونو کې وه چې په موبايل باندې يې د پيغام د راتګ زنګ راغی ،شبانې پيغام پرانيسته پيغام د زاهد وو چې په کې يې ليکلې وو
ز ه په بڼ کې انتظار کوم راځه...
ستا
زـم

شبانې هم ورته په پیغام کې ډاډ ورکړ چې در روانه یم ،د یو څه مزل وروسته اسیا (شبانه) بڼ ته ورسېده ، بڼ ته په ننوتو سره یې سترګې په خپل ورور ولګیدې، ټکان یې وخوړو ډیره ورخطا شو ،په ډیره چټکۍ سره دبڼ څخه راووته،او دخپل کور په لورې روانه شوه.
د کور ته د رسیدو سره سم د زاهد پیغام بیا راغلو شبانې په ځواب کې ورته ولیکل

د کور څخه راته زنګ راغلو ،ډیر ضروري کار را پیښ شوی وو ، زه لاړم بیا هم ډیره بخښنه غواړم زړګیه هیله ده چې خفه نه شې بیا به ګورو
ستا
اسیا

شپې او ورځې تیرېدې او د دوی دواړو پیغامونه سره همداسې روان وو ،دخپلې مینې کیسې به یې په پیغامونو کې کولې،دخپلو نادانو زړګوټو تندې به یې پرې ماتولې.

د ډيرې مودې نه وروسته يې يو ځل بيا د ليدو ژمنه سره وکړه داځل يې د ښار يو بل بڼ د ديدن ځاى وټاکه، بيا هم د غرمې دولس بجې شوې اسيا(شبانه) له ښوونځي څخه راووته،د بڼ په لورې روانه شوه، زاهد ته يې پيغام واستوه چې زه در روانه شوم.
زاهد په ځواب کې يو پيغام ورواستوه،چې خپلې نښې نيښانې يې ورته پکې وښودې ،کله چې اسيا(شبانه) بڼ ته ورسېده،د وړاندې ناجو د ونې لاندې يو ځوان ولاړ وو ،تورې جامې يې په تن وې لوړ قد يې وو ،په لاسو کې يې کتابونه نيولې وو په تورو ويښتانو کې يې لاس واهه ولاړ وو. خو مخ يې بل طرف ته وو ،د شبانې خوا ته شا وه.
شبانه بڼ ته ننوته اخوا دېخوا ته يې وکتل خو کله چې د شبانې پرې سترګې ولګيدې،پوهه شوه چې زاهد همدا دى، په زړه کې يې تېر شوه چې څومره لوړ قد لري څومره به ښکلى وي،په سپکو قدمونو د ونې په لور ور روانه شوه،تر شا يې ودريده،غږ يې پرې وکړ ، ته چې د چا انتظار کوې،هغه دې تر شا ولاړه ده ،زاهد مخ راواړوه،د شبانې له خولې د اخ کليمه ووته.

هغه د شباني وروراميںووه.

۳/۸/۱۳۸۸

کابل

سوېدوډی

اوف خدایه (ج) دا ثنگه ښار دی، په دې کې داسې څوک نه شته چې د چا مدد وکړي، د دې خلکو زړونه نشته دلته څوک نه مظلوم پیژني او نه...

دا زما به څه کیږي، زه خو به مړه شم دا ثنگه ځناور خلک دي، چې د چا سره هڅ مرسته نه کوي، نه راته څوک یو روپې خیرات کوي او خیرات خو څه کی ،چې هغه ښه خبره هم راته نه کوي.

په همدې خبرو کې وه، چې یو کس راغی.

ای ماما یو د الله په نامه یو څه خو راکا په خدای چې ډیره وږې شوي یم ؟

ماف مې که یو خو د ستاسو خیرات خورو نه په تنګ راغلي یو ،چې هرې خواته ګورو بس یو روپۍ را که او دوه روپۍ راکه، د سره په خبره نه یې، او په ستر ګو ړنده شې زه خودې د ځوې په ځای یم ماته ثنګه ماما وایې؟

څه وکړم د غریبۍ دې مخ ورک شي هر چاته ماما وایو ګنې ...

ګنې څه ؟

هڅ نه ځه چې پیسې نه راکوې نو رته مې مه، ځه ته زما د زړه نه څه خبر یې خدای دې زما غوندې که چې درته معلومه شي.
له ځانه سره یو څه وبونګیده ،روانه شوه، نن یې دویمه ورځ وه چې څه یې نه وو خوړلي ډیره وږی شوې وه،د سهاره یې خوله په سوال سترې شوه،هڅ چا هم ورته څه ورنه کړل ،خوارکۍ به څه کړی وای غریبه وه،د ګټې وتې یې هم څوک نه وو مجبوره وه چې سوال یې کړی وای ،لاړه او د یو بل دوکان مخې ته ودریده.
د الله په نامه یو څو روپۍ راکړه؟
ماف مو کړه تروري لا خو سهر صبا دې او هڅ دوکانداري مو نه ده کړی،او تاسې خو یو نه یې چې درېې کړم ساعت په ساعت راروان استۍ.
له دې دوکانه هم ناامیده روانه شوه، له ځانه سره غلې یې وویل خدای(ج) دې ماته مرګ راکړي ،دا څنګه ژوند شو، لاړه یو څه وخت ورکه وه، ډیر وخت وروسته راغله،داځلې یې په مخ کې یو څه خوشحالي موجوده وه ،داځلې د مخکې په څیر خفه نه وه، په ډیرې چابکۍ سره راغله

اوتر اوتر يې يو خوا بل خوا وكتل خپل ځاى ته راغله، د دې سپين سرې ځاى د يوه زوړ ديوال غاړه وه، چې يو لښتى هم ورسره تېر شوى وو، په ورخطا يې سره يې د بوجۍ نه يوه نيمه سوې ډوډۍ راوويسته خداى (ج) خبر چې د كوم مسلمان زړه به پرې سوزيدلې وي، لومړى خو يې خوله داسې وخوروله لكه چې هغه كس ته دعا كوي چا چې ډوډۍ وركړې.

ډوډۍ ته يې داسې حيران حيران كتل ته به وايې چې لومړى ځل يې دى، چې گوري يې، بيا يې په يو مخ او بل مخ ښكل كړه، ښه يې وليده راوليده، كې يې ترې بيل كړ، غوښتل يې چې خولې ته يې كړي، يو كلك برك ونيول شو د برك سره دوه موټرونه وجنگيدل، د بوډۍ لاس ټكان وخوړه، ډوډۍ يې له لاسه په لښتي كې وغورځيده سپين سرې ادې رانه رانه د لښتي خواته وكتل، خپله زړه بوجۍ يې راوخيسته بيا هم د سهار په خير نا اميده راوانه شوه.

۱۲/۸/۱۳۸۹

د مرام راډيو نشراتي څانگه

تنکی ارمان

د ژمي اوږده شپه وه، خوب نه ورتلو، په کټ کې اوښتو راوښتو هر څومره کوښښ یې چې کاوه مګر خوب یې تښتېدلی وه.

په کوټه کې يې د بخارۍ د دروازې نه د کانکرو يو ژېړه تته رڼا خپره وه، چې دی يې ډير زوراوه حيران، حيران به يې اول د بخارۍ خواته، بيا به يې د کوټې تورو لاړو ته وکتل، ډيره هڅه کوله چې خپل فکر بدل کړي خو فکر يې نه اوښتو بس په خپل ژوند پې فکر کاوه، مخکې به چې کله د پنج شنبې شپه شوه، ډير به خوشحاله وو، چې صبا به مېلې ته ځم او بيا به هم پېسې گټم ، خو نن شپه نه پوهېده چې ولې يې زړه خفه وو ، بس ټول خيال يې خپل ژوند ته وو څو څو ځله د خپل پلار مرگ ورياد شو، د ځانه سره يې وويل چې که خير وي پريدم يې نه خو بيا به له ځانه سره غلې او تکنی غوندې شو لکه چې وويرېږي د ځانه سره يې همدا سوچونه کول خو نه پوهيدو چې ځانته څنگه خوب روالي.

اريـن زمـونږ د کلـي د يـوې غريبـې کونـډې ځـوي وو ، ډيرکلونـه پخـوا يـې پـلار د مجاهـدينو پـه وخـت کـې يـو ناترسه قومندان وژلې وو ، د پلار قاتل يې هم پيژنده ځکه هغه هم زمونږ د کلي اوسيدونکی وو، خو څه به يې کړی وای غريب وو د يو وخت ډوډۍ وس يې هم نه لاره نو بدل

به يې څه اخيستی وای ،ارين يوائې په خپل کور کې يوه زړه مور لرله،نور هڅوک ورکره نه وو.
ده به په مزدوری باندې زمونږ د کلې د بعضو کورنو غواګانې پولې،او د پنج شنبې په ورځ به چې زمونږ په کلي کې مېله وه نو خوارکي به اوبه خرڅولې ،د بد نصيبه ارين عمر هم ډير کم وو ،تقريباً د۱۲ کالو به وو.
صبا ته د پنج شنبې ورځ وه ،نن شپه بايد ارين د وختـه اوده شـوې وای چـې تـر څـو سـهار د وختـه پـاڅي،خوب نـه ورتلو ،اړخ په اړخ اوښتو ،د کانکرو په تته ژيړه رڼا کې يې څوک وليدل چې د ده د کټ په خوا راغی،په رنګ کې يې تغير راغی،په مخ يې د ويرې خولې راماتې شوې،خو له نژدې کېدو څخه وروسته وپوهېده چې موريې ده.
ارينه ځويه وا ارينه ځويه ولې؟
ځويه مريض خو به نه يې؟
نه نه مورې مريض نه يم خو خوب نه راځي.
ولې؟
زه ويم(وايم) مورې...

تر ځو به داسې تیارو کې شپې رڼوو ،ترځو به مونږ هر ماښام د بل ډوډۍ ته انتظار وباسو تر څو به بل څوک مونږ ته ډوډۍ راوړي او مونږ به یې وخورو ،ترځو به زه د نورو جامې اغوندم ماخو هڅ کله هم نوې جامې وانه غوستې.
وا ځویه ته ولې خفه کیږې ،که خیر وي نو یو ورځ به تاته هم نوې جامې واخلم ښه زما ګلالیه !
ارین په حیرانتیا ورغبرګه کړه نه نو مورې داسې ورځ به کله راځې؟
واه زما ساده ځویه چې د خیره صبا دې په مېله کې اوبه خرڅې کړې،د خیره چې راغلې ستا د پېسو سره به یو څو نورې کړم تا ته به پرې جامې واخلم.
د هغه ټولې اندیښنې په دغه خبره ختمې شوې د ځان سره ډیر خوشحاله شو ،د خپلو نوو جامو سوچونه یې پیل کړه ،په خوشحالۍ ،خوشحالۍ اوده شو.
صبا شو ،سهار د وخته یې مور پاځیده ،په ارین یې غږ وکړ.
ارینه وا ارینه ځویه ! پاځه ګلابه چې سهار شو هله مېلې ته به نه ځې هله ګلابه...

ارین چې د مېلې د تګ واوریده په ذهن کې یې د نوو جامو خیال هم ورسره په خوځیدو شو ،سمدلاسه پورته شو ،خپل زوړ د اوبو کولر یې له ځانه سره واخیسته په تګ کې وو چې مور یې ورته یوه توره پلاستکي کڅوړه ورکړه.
ارینه ځویه کله چې وږی شوې،بیا به د یوې روپۍ ځانته څه شې واخلې،ډوډۍ به ورسره وخورې ښه ځویه !
ارین په وړو وړو قدمونو د مېلې په طرف روان شو ټوله ورځ یې اوبه خرڅې کړې،غرمه شوه،د پلاستکي کڅوړې څخه یې سړه ډوډۍ راوخیسته،په خوړلو یې پیل وکړ.
نن ارین ځانته په مېله کې هڅ هم وانه خیستل ځکه هغه په دې فکر کې وو که چیرې څه واخلي نو پیسې به ورسره کمې شي،جامې به یې بیا پاتې شي،ډوډۍ یې خوړله،ترموز یې په یو اړخ راکوږ کړ په ګلاس یې کې یې د کولر هغه بیخزنې اوبه چې یو څه ډکې او خاورې په کې پرتې وې راواچولې،اوبه یې وڅښلې په سر کې یې د نوو جامو خیالونو پروازونه کول.
د غرمې دولس بجې شوې ستړی شو د کور په لور روان شو ،چې د مور نه نورې پیسې هم واخلي او ځانته نوې جامې

وكړي، ډير خوشحاله وو ،د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځاييده ،ځکه چې نن يې پيسې هم ډيرې ګټلې وي ، بلـه دا چې اوس يـې ځانتـه نـوې جامې هم اخيسـتې ،کـوره تـه پـه منډو منډو لاړ،مورتـه يـې پـه ډيـره خوشـحالې سـره ووي مورې ! نن مې د خيره ډيرې پيسې ګټلې نـن مـې مـورې ۴۴ روپۍ ګټلي.

وا زما ځوی خو نن د خبره ډېرې روپۍ ګټلي !

ښه مورې ماته نورې روپۍ هم راکه (راکړه)چې زه ځانته جامې اخلم؟

ځويـه ماسـره خـو ۱۳۰ روپـۍ دي پـه دې خـو جـامې نـه کيږې،ته به لږ نور هم ايسار شوی وی اوس خو غرمه شوه پـه همـدې وخـت کـې خلـک تـږې کيـږي پـه دې پيسـو خـو جامې نه کيږي.

ژړغونې شو ،مورې نور ستړی شوم ؟

ښه ځويه ته داسې وکه چې لاړ شه يو کولر اوبه نورې هم خرڅې کړه د جامو پيسې به دې پوره شي ؟

خوښه يې نه وه چې لاړ شي خو څه يې کړی وای د جامو لپاره يې بايد بيا اوبه خرڅې کړی وای، روان شو مېلې ته ورسيده د جامو دوکان ته ورغی.

ماما د يو جوړه جامو رخت څو روپۍ کيږي؟

څه ورک شه خير نه څه.

خو د بيا هم په وړه ژبه وويل رينښتيا ويمه اخلمه يې.

دوکاندار په تريو تندي ورته وويل ۲۰۰.

ژر يې د خپل جيب نه پېسې راوويستې وشمارلې، يو څه غلی شو بيا يې د پېسو په شمار شروع وکړه، له ځانه سره وبونګيده، روان شو ،اوبه واخلئ اوبه غږونه يې شروع کړه، په وړو وړو قدمونو د يوې ګنې ګوښې په لور چې ګنې دلته به تري څوک اوبه واخلې ځان ورساوه، دد سوچ رينښتيا شوکله چې لاړ نو يو دری ځوانانو تري اوبه واخيستې، له د سره يو ائې شپږ روپۍ کمې وې.

ارين په دې وخت کې دومره خوشحاله وو چې هڅ په ځان نه پوهيده زړه يې درزيدو چې کله به اوس پېسې ورکوي، په رنګ کې يې يو دم بدلون راغی، د پېسو په تمه ولاړ وو چې د خيال مارغه يې والوته، په خيال کې د کلي له هلکانو

سره لوبې کوي او دا ورته د خپلو نوو جامو ښودنه کوي، چې يوې جتکې د خيالونو له نړۍ نه بيرته فاني دنيا ته ستون کړ.
څنګه اوده خو به نه يې وا خله ځوان په لاس کې د لسو روپو نوټ نيولی وو ،لاس يې وراوږد کړ مخکې له دې چې پېسې جيب ته کړي، يو غړز شو ،توره لوخړه پورته شوه ،بيا نو نه ځوان مالوميده ،نه سپين ږيری،نه ارين وو او نه د هغه تنکي هڅونه،د لوخړې د قراريدو سره سم ډيری ځوانان يوخوا بل خوا پراته وو د چا پښه نه وه د چا لاس ډير يو بد حال وو دمړو په مينځ کې ارين هم پروت وو چې تنکي تنکي هڅونه يې د اسې...
خپل تنکي تنکي ارمانونه يې خاورو ته له ځانه سره ګور ته يوړه.

۲/۱/۱۳۸۹
بتې کوټ
خپله جونګړه

د ټوپک مشغولا

زه به هر سهار دفتر ته تلم زما لاره په یوه داسې کوڅه وه چې په دغه کوڅه کې ډیر کورونه وو یوازې په شمار یو څو کورونه وو چې خلک پکې او سیده دغه لاره زما لپاره لنډه وه نو ځکه به زه هر وخت په همدې کوڅه تلم.
هر سهار او ماښام به تلم، را تلم ما به هره ورځ په دغه کوڅه کې د یو کور مخې ته یوه ښځه لیده، دا ښځه د شکل نه سپینه غنم رنګه او د وجود نه ډکه غوښنه وه، زما چې څو مره فکر وو تېر ژوند یې ډیر ښه تېر کړی وو، د ښځې په څېره کې غم او خفګان له ورایه معلوم وو، که به هر چا

ولیده نو د لیونۍ گمان به یې پرې کاوه یوازې همدا زه وم چې د دغه ښځه ماته د روغو انسانانو څخه هم ښه ښکاریده ،د دې په سترګواو شکل کې یو نامعلوم درد نغښتی وو داسې یو درد چې زه به یې هر وخت دې ته هڅولم چې د تېر ژوند حال ترې وپوښتم.
دا ښځه به هر وخت د کور وره سره ناسته وه ،د وړو وړو کانو نه به یې واړه واړه قبرونه جوړول ،بیا به یې بیرته ورانول همدغه کړنه یې وه چې خلکو به لیونۍ بلله خو په دغې کار کې یو غټ اسرار پروت وو دغه قبرونه جوړولو او بیرته ورانول له رازه ډک کار وو چې د هرچا پام ورته نه وو.
کله کله به زه هم د نورو خلکو په خبر شوم چې یاره لیونۍ ده ،خو بیا به مې د وجدان قاضي راته د خپل لیونتوب فیصله واوروله، ځکه هغه د شکل نه لیونۍ نه ښکاریده مگر کارونه یې د لیونیانو وو.
زه به چې هره ورځ همدغې کوڅې ته راورسیدم نو په دغه ښځه به مې سترگې لگیدې زړه به مې پرې ډیر درد کاوه خو ...

په ما به يې هر وخت غږ کاوه ،راډيو والا سترۍ مشې !
ما به په ډير شرم او حيا سره، په خدای (ج) وبښه جواب ورکړ.
زما په سرکې ګڼې پوښتنې وې خو ما دا جرئت نه شو کولای، چې پوښتنه مې کړې وای،ډير ځله مې ځان جوړ کړ چې ترې وپوښتم خو په هغه وخت کې د ښايستونو خالق له ما څخه دا جرئت اخيستی وو.
ډيره موده تېر شو ماهڅه کوله چې له دې ښځې څخه وپوښتم خو خپل زړګي دا اجازه نه راکوله.
کور ته لاړم د ځانه سره مې دا هوډ وکړ چې صبا به حتماً له دې څخه ددې د تېر عمراو د دغه کار پوښتنه کوم چې ولې دا هره ورځ دلته ناسته وي،ولې دا دلته قبرونه جوړوي،بيا يې ورانوي.
صبا شو هماغه ځای ته راورسيدم ښځه مې تر سترګو نه شوه،نه پوهيدم چې ولې؟
په دغه پردۍ ښځې پسې مې په زړه کې د ډير خفګان احساس وکړ ،ټوله ورځ مې په همدې سوچونو تېره کړه،

مازیګر شو بیرته راغلم، ښځه په خپل ځای ناسته وه، د تېر په خیر یې بیا غږ وکړ راځیو والا په خیر راغلې !
نور نو غلی نه شوم پاتې کیدای د ډیرو شکونو او ګمانونو له لاسه نور لیونی کیدم.
زړه مې تینګ کړ، ورنږدې شوم، په خپل موبایل کې مې راځیو نیولې وه، غوښتل مې چې بنده یې کړم، خو ښځې بې له کومې خبرې زما نه ټلفون وغوښت، ما هم ټلفون ورکړ، ښځې موبایل غوږ ته ونیوه سندرې ته یې په ژړا پیل وکړ.
خدای(ج) شته زه هم ډیر زیات خفه شوم اندا چې یو څه ژړا ماته هم راغله، ځان مې که هرڅومره تینګاوه زما اوښکو د دغې معصومې ښځې نه هڅ پرده نه کوله او بې واره د لیمو څخه رارواني شوې.
د ښځې دې ژړا ته مې چې ولیدل ګمان مې په یقین بدل شو، اوس نو په دې یقیني شوم چې ښځه لیونۍ ده، خو بیا هم زما یقین غلط وو، سندره یې پوره و اوریده ښه یې ورته زړه تش کړ، سندره ختمه شوه ټلفون یې راکړ د کیناستو

بلنه بې راکړه، زه هم کیناستم وروم‌ې ورته وو بل ترورې که خفه کېږې نه یوه پوښتنه درنه کوم؟
خپلې اوښکې یې وچې کړې، یو سوړ اسویلی یې وویست مری یې پاکه کړه.
وایه ځویه څه وایې؟
په عمر کې مې لومړی ځل وو چې له داسې پېښې سره مخامخ کیدم د یو څه تاثیر لاندې هم راغلی وم،ژبه مې بنده بنده شوه خو خپله خبره مې پیل کړه.
ترورې مخکې خو راسره یوه پوښتنه وه خو مګر اوس راسره دوه پوښتنې پیدا شوې،اول خو دا چې زه هره ورځ تا وینم دلته ناسته یې د کاڼو قبرونه جوړوې او بیرته یې ورانوې؟
او بله پوښتنه دا چې دغې سندرې ته دې ولې وژړل ؟
ښځې بیا سوړ اسویلی وویست، ځویه دا ډیره اوږده قیصه ده زما د زړه زخمونه نور مه تازه کوه، ځان یې جګیدو ته جوړ کړ،چې ما یې لاس ونیوه او ټینګار مې وکړ.
هو !که اوریدل غواړې نو کېنه خو هسې نه چې نا وخته شي درباندې خو ګوره چې کیسه به تر پایه پورې اورې.

ژر مې جواب ورکړ نه ،نه ناوخته کېږي وايه !
د هغې په خوا کې مې پلټنۍ ووهله ،په خپل ټيکري د خپلو سترګو کونجونه پاک کړل، په خبرو يې پيل وکړ.
زما نوم حليمه دی زما د خاوند نوم خالد وو مونږ دواړو ډير په مينه واده وکړ ،د واده نه وروسته خدای(ج) يو ځوی راکړ ،چې رحمت نوم مو ورباندې کېښود ،رحمت زمونږ همدا يو ځوی وو ،زمونږ نور بچي هم پيدا نه شول ښه په مينه مو رالوی کړ، مونږ د اقتصاد نه هم ډير ښه وو ،ډير په مينه او محبت سره مو ژوند تېرېده، په ژوند کې ډير خوشحاله وو.
ښځې يوې خوا او بلې خوا ته وکتل،رحمت هم زلمی شو زه او د رحمت پلار په دې لټه کې شو چې رحمت ته ښځه وکړو ،له ډېرو خبرو او ګرځيدو وروسته مې ورته خپله خورزه وکړه.
په ستونې کې يې خبرې وچې شوې په ژړا شوه، بې واره سلګۍ يې وکړې، واده مو ورته راجوړ کړ، هغه د جنج د خوشحالۍ او په ما د غم ورځ هم راغله، خبرې ترې خطاء شوې، په ژړا شوه زړه مې ډير تنګ شو ،په خپلې پوښتنې

پښېمانه شوم،بیا یې په خبرو پیل وکړ خو دا ځل د یې سلګۍ ونه دریدې.

الله (ج) ګواه دی چې ماته هم بې دریغه ژړا راتله،نه پوهیدم چې ولې؟

کیسه مې هم پوره نه وو اوریدلې خو بیا هم ماته ژړا راتله زما اوښکې له سترګو نه بې له کومې خبرې رارواني وې.

جنج راغې د رحمت پلار په ټوپک ډزې پیل کړې د لاسه یې ټوپک ټوپ وخوړو او یوه ناترسه مرمۍ د رحمت په ټټر ولګیده...

دا زه چې ناسته یم دا هغه ځای دې چې په دې ځای کې رحمت په سرو وینو لت پت پروت وو چې سرې ډولۍ ارمان یې دې ځای خوړلې،زمونږ ارمانونه یې د خاورو سره خاورې کړل زمونږ د مینې کور یې رنګ کړ په هغه ورځ د یوې مور زړه سورې شو په هغه شپه د یوې ناوې راتګ په ځای د دې چې په چمبو او سندرو ولمانځل شي مونږ په چغو سورو او ژړا ګانو ولمانځه...

خبرې یې په ستوني کې ورکې شوې،سلګۍ پرې زوروري شوې

د ځو ورځو نه وروسته بې د پلار زړه هم د ډیر خفګان څخه وچاود بېده،او پــه دې ظالمــه دنیــا کــې یــې زه یــوا ځې پریښــوم،ما هغــه سندرې تــه ځکــه زړل چــې هغــه وې (د ټوپــک سره مې ټوکې مشـغولا کـړه پـه خطاء رانـه جانـان ولګیدنه) ماته هغه وخت رایاد شو چې پـه دې ځاې کې رحمـت پــه سروونیو لـت پـت پـروت وه او مـا ورسـره هـڅ مرسته نه شوه کولې،ښځې په چغو شروع وکړه او د کور پـه طرف روانه شوه.

۵/۴/۱۳۸۹

پیښور ګلدره

پنځوس روپۍ

له ډېري مودې مریضتیا وروسته یو ځل بیا یې سهار وختي خپل زوړ بایسکل راوویست او ټوټه یې پرې ووهله ، که څه هم داسې پوره نه وو جوړ د خولې خوند یې تریخ تریخ کیده او نری نری تبه یې هم وه ، د تلو فیصله وکړه ، څه به یې کړې وی که چیرته نه وای تللی نو نوره یې گوزاره نه کیده ، مخکې به چې دوکان ته تلو نو یو څه گوزاره یې روانه وه خو اوس چې له ډېرې مودې نه وو تللی نو د کور گوزاره یې لړه گرانه شوې وه ، قرضدارانو هم ډیر په تنگ کړی وو ، او هره ورځ به پسې راروان وو ، اخیر مجبور شو

چې بیا خپل دوکان ته ولاړ شي ،د خپل زوړ بایسکل د پاکیدو نه وروسته یې خپل زوړ او پېوندي واسکټ واغوست او خولۍ یې په سر راټینګه کړه، کله چې له کوره وتو نو ښځې یې ورپسې غږ وکړ، او ورو غوندې یې ووې.

سړیه ! اوره هم نشته ،شکور په حیرانتیا زړه زړه خپلې ښځې نادیه ته وکتل، خیر دې له ګاونډیانو نه یې راواخله که خدای (ج) خیر کړو چې مونږ وره راوړه نو ور به یې کړو نادیه د خپل خاوند ژړې کوارې ته ځیر وه لکه په مخ کې یې چې یو نالیدلې شی ویني یو سوړ اسویلې وویست او ویې ویل دا دویمه ورځ ده چې په همدې بانه یې ترې را اخلم ،اخیر دوې په څه وایې ؟

څه الله (ج) به خیر کړې اوس یو څه چل وکړه، شکور له دې خبرې سره سم روان شو ،لا وتې نه وه چې دروازه ټک ټک شوه.

شکور یو څه غلې شو ودریده بیا یې هم په مړاوو سترګو نادیه ته وکتل هغې هم خپل ځوی ولیږه چې وګوره څوک

دي ،که د پلار پوښتنه دې کوله نو ورته وایه چې پلار مې نشته.

دروازه بیا یو څه په زوره زوره ووهل شوه امید ورغې، د لږ ځنډ وروسته امید په منډه رانښوت او په وره ژبه یې وویل ،مولې(مورې) گوت(گوډ) کاکا بیا راغلی وایي چې پلال(پلار) دې څه شو ؟

تا ورته څه وویل ؟

ما ولته(ورته) وویل چې پلال(پلار) مې کور کې دې.

امید لا خبره نه وه خلاصه کړې چې یوه درنه څپیړه په مخ وخوړه ،خره ما تا ته نه وو ویلي چې هر څوک وو نو ورته وایه چې پلار مې په کور کې نشته ،امید په ژړا شو هلته بیا د دروازې نه بهر د گوډ چغې شوې.

شکوره ! وشکوره !

څه شوې نور صبر نه شم کولې، کـه پیسـې راکـولې شـې نـو ښه ده ګنې همدا نن به دې ګډه په سر کړې،شکور خوارکې د یوه بې وزله انسان پـه څیـر ولاړ وو دا سـې انسـان چـې یـو څوک ورته مخامخ سپکې سپورې وایي خو مګر د دې لـه لاسه هڅ هم نه کیږي.

شکور چې نور یې د ګوډ سپکې سپورې نه شوې اوریـدلې ورو وره په لورې وروان شوو که څه هم زړه یـې نـه غوښـتل چې ورشي ځکه چې له ځانه سره یې هڅ ځواب نه لاره ،ګوډ د شکور د کور مالک وو په ډیره تونده لهجه لګیا وو.

نور نو زه تا ته هره ورځ نه شم راتلای ته نیسـمن یـې تـا سـره به په عمر کې پیسې نه پیدا کیـږي نـو زه بـه تـا پـه کـور کـې خوشې پریږدم نور مې د صبر کاسه نسکوره ده شابه...

شکور په ډیره عاجزې سره ورغـې او ورتـه یـې ورو وویـل، ګوره تا ته خو پـته ده چـې زه هـم دا درې میاشـتې مـریض وم په خدای (ج) که مې ټک کار کړی وي دا دې نـن دوکـان تـه ځم او د خیره سره اول به همدا ستا پیسې خلاصوم.

نه نه تا نیسمن زه پیژنم په ټول عمر کې به هم له قرضونو خلاص نه شې که دوکان ته ځې او که جهنم ته !

خو ماته خپله د ځلورو میاشتو کرایه راوړه ګنې ما خو پیژنې کډګۍ به در په سر کړم.

ګوره وروره ته لږ ساړه وخوره او یواځې دوه ورځې راته صبر وکړه تا ته به ټولې پیسې درو سپارم.

دا ساړه دې په تندر ولګي زه به ترڅو پورې ساړه خورم...

خیر دا دوه ورځې به هم تیرې شي شکوره !خو که بیا هم پیسې دې رانه وړې ګوره زما نه به بیا بد څوک نه وي...

ګوډ د ځان سره بونګیده او روان شو ،شکور په ډیر مایوسۍ سره کور ته ننوته او خپل زوړ بایسکل یې له غوړه ونیوه او له دروازې راووت ،په زړه کې یې ناهیلیو غزونې وکړې له خپل ژونده ډیر ناهیلی وو ،څو څو ځله یې په لاره کې بې واره له خولې نه ساړه ساړه اسویلي ووتل په ډیر سوچونو او فکرونو سره د بازار په لور روان وو.

شکور په ښار کې یوه غرفه درلوده چې په هغه کې یې د هوا ټانکۍ ایښې وه، او د موټر د ټیرونو پنچري به یې نیوله کله چې خپلې غرفې ته ورسیده ، غرفه یې هم په بد حال وه ، بایسکل یې غاړې ته ودراوه او د غرفې په خلاصیدو یې پیل وکړ، د غرمې تر یولسو بجو یې خپله غرفه راپاکه کړه د هوا ټانکۍ یې چالانه کړه، په خپله بیا هم د دوکان مخې ته د زړو ټیرونو په سمولو لګیا شو ،تر ډیره وخته پورې د دوکان په صفایي لګیا وه ،نه پوهیده چې ولې یې په زړه کې د کایناتو له ښتن نه ګیلې کولې مخکې خو به که هر څومره سخته وربانده راغله بیا به یې هم په خوله همدا وو چې ته په خپله پوهیږې، خو نن به چې کله د ګوډ خبرې ورته رایادې شوې نو بیا به د ښکلا له مالکه ګیله من شو .

مخکې به کله چې د غرمې دولس نیمې بجې شوې نو امید به ډوډې د ملا پورې تړلې وه کتغدانې به یې په لاس کې وه د دوکان په خوا به راروان وو ،خو نن د ماسپښین یوه نیمه بجه شوه چې د امید درک ونه لګیده نه هم د کار درک

لگیده هغه په دې پوهیده چې په کور کې یې اوږه نشته ځکه خو یې زړه خاطر جمع وو ،شکور د دوکان صفایي ختمه کړه د کار په انتظار ناست وو چې گوندې اوس به یو څوک کار راوړي چې د لرې نه د یو موټر سایکل والا د شکور په لور روان وو ،دی له ځانه سره ډیر خوشحاله شو د موټر سایکل خاوند موټر سایکل ودراوه او ورته یې وویل استاذه د موټر سایکل ټېر کې مې هوا نه شته نه پوهیږم چې پنچر به وي او که څنگه؟

شکور په نرمه لهجه وویل ښه صیبه ته کینه زه به یې درته په یو پړک کې جوړ کړم.

سړي راغلو او کیناستو اود لرې ناستې نه وروسته یې شکور ته یې د پنځوسو روپو نوټ ونیوه.

واخله استاذه د پنچرۍ پیسې دې واخله !زما لږ کار دې زه ورځم او لږ وروسته به پسې راشم.

شکور بیا هم په نرمه لهجه وویل ماتې درسره نه شته ؟

نه نه ټولې ستا شوې.

ښه صيبه تا سې چې راځئ نو ستاسې د موټر سايکل ټېر به جوړ وي ،سړی په خپله مخه روان شو شکور له ځانه سره ډير خوشحاله وو ،اوس نو شکور د سهار په څير نه وو په شکل کې يې يو څه بدلون راغی په تورو بريتو کې يې نری نری مسکا خپره وه ،له ځانه سره يې فکر کاوه چې له خيره سره که نور کار وشو او که نه خو ماښام ته به په دې پنځوسو روپو ډوډی واخلم او په کور کې به يې د خپلې ښځې او ځوی سره په مينه مينه وخورم.

د ماسپيښين درې بجې به وې شکور ټېر ټول وليده خو هڅ پنچري په کې نه وه له ځانه سره يې وويل لکه چې کوم ماشوم ترې په زوره هوا ويستې ټېر يې بيرته بسته کړ او چې کله يې د هوا پيپ راواخيست او غوښتل يې چې ټير ته هوا ورکړي له دې سره يو ناڅاپي درز شو يوه توره لوخړه د اسمان شنو ته پورته شوه کله چې خلک راټول شوه شکور خوارکې غوښې غوښې پروت وو او په ښي لاس کې يې د پنځوسي نيمه توکړه پاتې وه.

بټي کوټ

دوستي

هغه له وړیکتوبه زما کلک وو ،د ماشومتوب نه په یوه
ښوونځي کې وو ،اول خو زمونږ د دواړو کور په یو لوی
کلي کې وو ،خو بیا یو څه وخت وروسته د هغوي کور د

کلي نه لږ لرې لاړه ځکه چې کلي ډېر تنګ وو نو دوي له کلي نه لږ لرې په پټو کې کلا وکړه خو بیا هم زما او د هغه دوستانه روانه وه کله به چې سهار شو نو دواړه به یوځای مکتب ته تلو ،له ښووځي نه به راغلو نو د ډوډې له خوړلو نه به وروسته زه هم د هغوي دیرې ته تلم او هلته به مو لوبې کولې ،ماشومتوب وو ډیر ښه وختونه وو لکه د خوب کاته وو ،په ماشومتوب کې که هر څومره کلک دوستان هم وي یو ځل نه یو ځل جنګ کوي خو زما او د جلال ملګرتیا څه عجیبه وه زمونږ د دواړو په مینځ کې د ماشومتوبه هڅ جنګ نه دی راغلې ،خو خیر وختونه تیریدل هغه د چا خبره را زلمیان هم شو ، زمونږ او د جلال د کور تر منځ لږه فاصله وه خو د دغه فاصلې په اوږدو کې یو ګودر هم راتلو چې په دې ځای کې به زمونږ د کلي جنکو کالي مینځل،دغه ګودر ډیر په یو ښه ځای کې وو په غاړو یې ډیرې ګڼې او ښکلې ونې هم ولاړې وې کله کله به د کلي بعضو شخو جنکو په اوړې کې همدلته لمبل هم ، یا به یې په یو بل اوبه اچولې .مونږه هم نوي نوي ځوانان شوي وو دغه توده لوبه به زمونږ هم ښه راتله بله دا چې زما لاره په

همدغـه گـودر وه زه بـه چـې کلـه د جـلال دیـرې تـه تلـم نـو د گودر لاره یو څه لنډه وه نو زه به په همدې لاره تلم د لنډولي او اوږد والي خو یې راته پروا نه راتله خو یو بل لامل یې دا وو چې مونږ هم زلمیان وو نو هلته به د کلي جنکۍ ناستې وې هڅه به مو کوله چې جنکۍ وگورم اکثره وخت بـه چـې کله گودر ته کوم هلک ورسیده نو د کلي شوخو جنکو بـه د شوخۍ نه هم یو بل ته په غوږ کې پس پـس شـروع کـړل او د هماغه هلک خواتـه بـه یې کتـل اصـلي مطلب خو بـه یـې د هلک لیدل نه بلکې زورول وو او مونږ به هم خوشـحاله وو چې نـن راتـه پلانکیـۍ جنـۍ وخنـدل ،مـونږ هـم داسـې ښـه سړي نه وو ، کله کله به مو چې کومه بد رنگه جنۍ ولیده نو د شوخۍ نه به یې ویل چې نام خدا ...

د ورځو نه یوه ورځ وه چـې زه د جـلال دېـرې تـه روان وم خـو کله چې گودر تـه ورسیدم یو دم مې د خولې نه د نـام خـدا کلیمـه ووتـه،داځل مـې دا کلیمـه پـه ډیـره حیرانـۍ سـره د خـولې ووتـه او دا کلیمــه مــې د شــوخۍ نــه نــه بلکــې د حیرانتیا نه خولې ته راغله، په ریښتیا هم ما داسې حسـن هـڅ کلـه هـم نـه وو لیـدلې زه کـه د دغـه نالیـدلې ښـکلا هـر

ځو مره صفت وکړم خو بیا یې هم کم دی، خو کله چې د جنۍ په ما نظر شو نو له حیا نه تکه سره واوښته او ژر یې خپله مخ په خپل سپین ګاج پټ کړ، خو بیا یې هم د اننګو هغه سورخي چې د ډیري حیا نه یو په دوه شوې وه له ورایه ښکاریده په یوه منډه د جنکو شا ته پټه شوه او په ګودر کې د جنکو د خندا ګانو شور جوړ شو.

خو مګر کاش!

کاش چې ما دغه ښکلا نه وای لیدلی!

کاشکې چې همغلته زه روند شوی وای خو چې ما دغه نوراني مخ نه وای لیدلی.

یو شاعر وایي چې:

طلایي زلفې، شنې سترګې، د ښکلا یو لوړ معیار

په ریښتیا هم دغه ټول هرڅه پکې وو جګه ونه، سور سپین رنګ، طلایي زلفې غټې غټې سترګې...

کله چې د جلال دیرې ته ورسیدم نو جلال په انتظار کې ولاړ وو، وروسته له ستړې مشې نه یو ځای ته د تګ فصله مو وکړه روان شو، خو زما فکر او خیال ټول په ګودر کې وو، جلال خبرې کولې خو ما هڅ هم نه ویل یوائې د هغه بې

ساري ښکلا په فکر کې وم چې ما په خپل ټول عمر نه وه لیدلې هغه د شاعرانو خبره زما په سینه کې اوس زړه نه وو زما روح په خیال کې د هغې ښا پیرۍ سره د اسمان په شنو کې لوبې کولې ،اخیر جلال مې په اوږه لاس کیښود او دفکرونو دنیا یې راته ورانه کړه ،په کوم چرت کې تللې یې ،بیا یې غږ وکړ چیرته یې،وایه کنه څه شوي زه همغه شان فکري روان وم ماوي هڅ نه دي شوي ،هغه په ټینګار وویي زه له تا سره د ماشومتوبه ملګرې یم ماته پته ده چې څه شته او بیا خو هغه ملګرى نه شو چې د بل ملګري د زړه په خبره پوې نه شي.

ما په خندنۍ لهجه وویي ښه وو ایه زما په زړه کې څه دي خو جلال خبره اړوله راړوله او ټینګار کاوه چې په خپله ژبه یې راته وو ایه ګنې بیا درنه خپه کیږم.

څوځله مې وویي یاره هڅ نه دي شوي خو چې ډیر یې تنګ کړم نو ورته ټوله کیسه وکړه.

جلال په خندا شو او ویل یې ښه ګنې زما ورور عاشق شوې دې ،عمر تیرېدو خو ډیره موده وشوه چې بیا مې هغه ښکلا ونه لیده،هره ورځ به په ګودر راتلم خو هڅ مې په نظر

رانغله زه نه پوهیدم چې ولې مې په هغه چا پسې زړه بې واره دردونه کوي چې هغه ما هڅ نه پیژني او کله یې هم په یوه خواږه نظر نه دي رالیدلې.
نوی کال راتلونکی وو او زمونږ د ښونځي امر داسې فصله وکړه چې د حمل په اوله ورځ ، فصله یې وکړه چې مشاعره به د انجونو په ښوونځي کې وي .
د حمل لومړی ورځ وه ، کله چې مشاعره پیل شوه جلال زمونږ د مشاعرې ویاند وو ، زه هم د ستېج سره نژدې ناست وم ،ډیر نارینه او ښځینه شاعران نوبت په نوبت راتله خپل شعرونه یې ویل،د شاعرانو د بلنې په لړ کې جلال یوې ښځینه شاعرې ته بلنه ورکړه د دغه شاعرې د نوم په اوریدو او لیدو سره زما بدن زیږ شو شاعره هیله وه ،دا د همغه ښکلا خاونده وه کومې چې زما خوبونه حرام کړي وو ، هیلې یو ډیر ښکلې شعر لیکلې وو ،د شعر هر بیت چې به یې ویلو نو ما به ویل لکه چې ماته وایي،زړه مې په سینه کې بې واره ټوپونه وهل ،نورمې بیخې طاقت ونه شو ،جلال ته ورغلم ورته مې وویل چې ماته هم نوبت راکړه چې زه هم شعر وایم جلال وخندل،ته خو شاعر هم نه

يې خو ما ټينګار وکړ جلال ويل ګوره چې ښه شعر وي، کله چې هيلۍ شعر ختم کړ جلال يو بيت وويلو او بيا يې ماتـه بلنه راکړه ويل يې چې يو ځوان ته بلنه ورکوو دا شـاعر هم نه دي خو د شعر مينوال دی...
زه سټيج ته ودرېدم په ټول بدن باندې مي خولـه راماتـه وه زړه مي بې واره درزيده ،يولامل خو يې دا وو چې کله هم زه د چا په مخ کې نه وم دريدلې او بله خبره دا وه چې زه اوس د داسې چا پـه مخکې ولاړ وم چې د هغې پـه مخکې زمـا ،روح هم غلامي کوي ،ناګهانه مې خولې ته يو بيت راغې:

ډير حسن پرست يمه سجده به رانه ولګي
مخ په نقاب پټ کړه په ايمان مې لوبې مه کوه
يو بل بيت مې هم د خولې ووت

لکه ماښو چې څوک د چا لوګی کړي
داسې دې ياره يو نظر لوګی کړم

دغه دوه بیتونه مې وویل او کیناستم خدای(ج) شته ډیر بدرگه شوم مشاعره ختمه شوه جلال هم ډیر تشویق کړم ځکه چې دا زما لومړی ځل وو چې د خلکو مخکې ودریدم ډیر زیات خوشحاله هم وم ، له ځانه سره مې یو هیله په زړه کې وه چې کله به وي زه گودر ته راشم او د هیلۍ سره یو څو خبرې وکړم ،یوه ورځ مې بیا هم هیله ولیده خو د خبرو چانس ورسره نه وو ځکه چې هلته نورې جنکۍ ډیرې وې.
هیله مې یو څه وخت وروسته بیا په گودر ولیده داځل په گودر کې څوک نه وو ،له ډیرې مودې وروسته مې هغه موقه په گوتو راغله دکومې به چې ما دهر وخت لمانځه نه پس په دعا کې د خپل ربه غوښته ډیر خوشحاله شوم کله چې گودر ته لاړم د ډیرې ورخطاېې نه چې بل څه ووایم ورته مې وویل ،ډیر ښکلې شعر دې زمزمه کړ ،هیلۍ په خندا شوه په خندا کې یې پاکې او ساده گي نغښتې وه ویې ویل چې ما خو شعر نه دې زمزمه کړې ما شعر همدا اسې ولوست.
زه ډیر خوشحاله وم ما وي چې هرڅنگه وو خو د ستا غوندې ښایسته وو ،د هغې په شکل کې مې یو ځل بیا هغه

بدلون ولید کوم چې ما په اول ځل کې چې ما ورته ویلي وو چې نام خدا د حیا نه تکه سره شوه خو یو فرق یې لاره هغه دا چې په لومړي ځل د جنکو شاته پټه شوه خو دا ځل کیدای شي چې د پټیدو به څه په نظر نه وو ورغلي په ځای نا سته پاتې شوه او زیاته یې کړه

ته په خپله ښکلی یې !

په لومړي ځل مې د یوې جنۍ له خولې نه داسې واوریده ،د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایدم د دې سره د هیلې په مخ باندې یوه حیاناکه مسکا خپره شوه او روانه شوه ،وخت په وخت په زمونږ دیدنونه سره کیده زمونږ د دواړو د یو بل سره ډیره مینه وه داسې وخت هم راغلو چې په ورځ کې به مو لیدل سره نه وو کړي نو ساعت به رابانديې نه تیریدو ،ما ډیره هڅه کوله چې د هیلۍ کور پیدا کړم خو هر ځل به ناکامیدم.

جلال به هم هره ورځ ماته ویل چې یاره دا ورندار خو رابانديې وګوره ،ډیر تېنګار به یې هم کاوه چې نوم یې راته واخله خو ما ورته ویل چې کله مې دربانديې ولیده نو بیا به یې نوم هم وپیژنې.

یوه ورځ مې ورسره وعده کیښوه ،چې زه او ته به د جمعې په شپه په لس بجې د هدیرې خواته په هغه ګڼو ونو کې سره ګورو هدیره د جلال د کور تر څنګ وه ، د جمعې شپه شوه دا شپه مې د جلال سره په حجره کې راغله جلال زما نه ډیر ورخطا وه او یو غږ به یې کاوه که بدرنګه وه نو ګوره یارانه به دې پریږدې ځکه زما ورور ډیر ښایسته دې او دا باید د یوې ښایسته جنۍ سره واده وکړي.
خو خیرد شپې لس بجې شوې د حجرې نه راووتو ،جلال د ځان سره تومانچه هم راوخیسته ویل یې پکاریږي تیارې خپلې وزرې په ټولو کایناتو خورې کړې وې سترګه په سترګه سره څوک نه ښکاریدل یوازې په اسمان کې ستوري خړ خړ ښکاریدل بیخې مې زړه نه غوښتل چې جلال له ځانه سره بوځم او زه دې ته هم حیران وم چې څنګه مې دا خبره له جلاله پټه ساتلې وه ،پټ پټ لکه د غلو په څیر روان وو مونږ هلکان وو که ریښتیا راباندې ووایي نو مونږ هم ویریدلو خو یو بل ته مو حل نه وایه ،خو زه حیران دې ته وم چې هغه یوه جنۍ وه چې هغه به څنګه راغلې وه.

د هديرې ګڼو ونو ته ورسيدو په ونو کې پټ کيناستو ښه مې په ياد دي ،د بنګړو شړنګار مې د غوږو شو زه پوې شوم چې هيلۍ راغله زه ورغلم او هيلۍ له ما سره ودريده ،د لومړي او اخير ځل لپاره مې د هغې لاس په خپلو لاسونو کې ټينګ ونيوه يوه ښه شېبه سره ولاړ وو ما داسې احساس کاوه لکه چې د عمره عمره سره نن جدا کيږو ،بيخي مې جلال د ياده وتلې وو هغه زمونږ نه لږ لرې د يوې ونې لاندې ولاړ وو.

ما هيلۍ ته وويل چې زه تا ته نن يو څوک ښايم هيلۍ په حيرانتيا وويل څوک دی ما ويل زما ورور زما دوست اوس به يې وګورې ،يو خپ غږ مې وکړو هلکه راشه کنه !

جلال راغی او ترخوا مې ودريدو د ونو په مينځ کې تياره وه او مخونه مو نه ښکاريدل جلال ته مې وويل چې وګوره د خپلې ورندار مخ دې اوس وګوره چې د سپوږمۍ نه ښايسته دې او که نه.

کاش چې زه خبر وای !

کله مې چې د هيلې مخ ته ګروپ ورواچاوه ،جلال د تومانچې لټ کش کړ او ما ته يې ونيوه ما ويل جلاله ولې ؟

جلال نورې خبرې نه کولې يو دم يې تومانچه خپل سر ته ونيوه او درز شو د تومانچې له درز سره هيلې چغه کړه چې لالا ...

۱۳۸۹/قوس/۲۸
د مرام راډيو نشراتي ځانګه

مهاجر

د خپل کور څخه د دفتر په لوري روان وم ډېره یخني وه د موټر ښیښې مې پورته کړې او بخارۍ مې روښانه کړه، په خپل موټر کې مې راډیو ونیوله ما په همدې راډیو کې کار کاوه په راډیو کې یوه ادبي خپرونه شروع وه د غه خپرونه زما هم ډېره خوښه وه په مزه مزه روان وم او راډیو مې تعقیبوله.
له لرې د سړک یوې غاړې ته یوه سپین کرولا ډوله موټر ولاړ وو او تر څنګ یې یو د دریشۍ خاوند هم ولاړ وو ،ماته یې د دریدو ایشاره وکړه ماچې د سړې حالت ته وکتل ډېرې یخنۍ راخیستې وو ،په زړه کې مې تېر شول چې کیدای شي چې په تا هم داسې وخت راشي نو په همدې فکرونو کې وم چې ورته راورسیدم خو بلاخره موټر مې ورته ودراوه.سړې رانیږدې شو.
استاذه د ښاره پورې به مې یو نه سې؟

زما دا موټرسرخوړلي هم خراب شو او ډیر ناوخته دي راباندې ډیر ضروري کار لرم.
ماهم ورته ووي ښه راځه ،سړی راسره مخکې سیټ کې کیناست او د کیناستو سره یې په ټلفون خبرې پیل کړې.
ښه ښه دا دې درځم لږ صبر وکړه د خدای (ج) نه زار شو موټرمې خراب شوې او دادې درروان یم.
سړي یو ښه ساعت په ټلفون خبرې وکړې له هغې نه وروسته په راډیو کې زمونږ همکار یو شعر پیل کړ،دغه شعر لکه چې د ښاغلي نذیر احمد سهار وو ،خو د شعر د پیل سره سم سړي ټلفون ناڅاپي بند کړ،او لکه یو لیونی دستې یې د راډیو موج تاو کړ او شعر ته یې اواز ورکړ سړي چې د شعرلومړی بیت واوریده او ورپسې بند یې شروع شو نو په ژړا یې پیل وکړ او په مخ باندې یې رنې رنې راماتې شوې او د ګریوان لور ته یې حرکت وکړ ،او داسې په زوره زوره ژاړي چې ته به وایې لکه مور او یا پلار یې چې مړ شوی وي.
ما ځان پوښتنې ته جوړ کړ چې ترې وپوښتم چې ولې ژاړې؟

خو د خولې مې چې تر څو خبره ویسته لاس یې راتـه ونیـوه او د چپ پاتې کیدو ایشاره یې راتـه وکړه ،ترڅو چې شعر روان وو تـر هغـې پـورې یـې سـترګې رډې نیـولې وې او اوښکې ترې بې ستـه راتویدې لـه څه وختـه وروسـتـه شعر خـتم شـو خـو سـړي داسې وژړل چـې ان ماتـه یـې هـم ژړا راوسته وروسته د شعر نه، دواړه یو څه چپ وو ، زه له ځانـه سره ډیر خفه وم چې څه بد دې کړي چې دا دې لـه ځانـه سره پورته کړ ،له غمونو او ژړا ګانو خو مې هسې هم زړه چاود وو چې دا راته بیل دلته په ژړا شو .
زړه مې طافت ونه کړ ،ترې و مې پوښتل،څه تکلیف خو بـه درته نه وي؟
هغه په ژړا غوني غږ وویل شکر خدایه(ج) !
شکر یې وویست خپلې اوښکې یې پـه یـوه سپین دسمال چې په لاس کې یې نیـولې وو پـاکې کړې او خبره یـې پیـل کړه .
د نن څخه څوکاله وړاندې چې زمونږ په هیواد کې انقلاب راغـی نـو د انقـلاب نـه مخکې زه پـه پوهنتـون کـې وم د

پوهنتون اخیرې کال مې وه چې د هیواد وضعه ګډه وډه شوه او مونږ پاکستان ته مهاجر شو.
کله چې مونږ پاکستان ته لاړو ډیر غربت راباندې راغلو د هڅ شي درک مو نه وو ما هڅ کله هم کار نه وو کړی ډیر وګرځیدم چې د ځان لپاره مزدوري پیدا کړم خو څه به مې کړای وای پردې وطن وو د هغه ځای خلکو مونږ ته په ډیره سپکه سترګه کتل او اکثره وخت به یې مونږ رټلو او ویل به یې چې خپل وطن مو نه شته چې دلته راغلي یې...
زما زړه بیا راتنګ شو او ورته مې وویل دې شعر نو د مهاجرت پورې څه اړه درلوده چې تاشعر ته ژړل دغه مهاجرت خو هر چا تیر کړی سړي چې خپلې اوښکې نه شوې کنټرولوای اوښکې یې پاکې کړې او وبې وېل ته خو پوره کیسه واوره.
ما ورته بیا غوږ ونیوه او خپله کیسه یې داسې شروع کړه کله چې مونږ مهاجر وو نو ډیر در په در وګرځیدم خو هڅ مزدوري مې پیدا نه کړه یوه ورځ مې لور ډیره ناروغه وه او ماسره یې د دوابې پیسې نه وې،د دوایي خو څه کړې چې مونږ سره د ترکارۍ پیسې هم نه وې د ډیرو دوستانو

دروازې مې وټکولې چې یو څه راکړي خو د ټولو له دره بینوا راغلم هڅ چا هم راته څه رانه کړل.
اخیر مې ښځې مشوره راکړه چې سپین جومات ته د دیاړې لپاره ووزه کیداې شي چې دیاړي درته پیدا شي ما مخکې هم وویل چې ما په ټول عمر هم کار نه وو کړی او نه مې دومره سختې شپې او ورځې لیدلې وي خو څه به مې کړی وای خدای راوستې ورځ وه ،ما هم همداسې وکړل او سهار د وخته مې د جامو توره پلاستکي بوجۍ راواخیسته راوان شوم ټوله ورځ مې تیره کړه هر څوک به چې راغی نو دوه یا درې مزدوران به یې له ځانه سره پورته کړه او زه به بیاهم همداسې پاتې شوم اخیر په همدې تمه به د غرمې دولس بجې شوي او بیا به د کور په طرف روان شوم.
سکینه زما همدا یوه لور وه ډیره راباندې گرانه هم وه ،ځکه چې زما د واده دیارلس کاله تېر شوي وو او یواځې یوه لور او یو ځوی مې وو نور بچي مو هم نه کیدل ډیر خلک خو وایي چې ځوی گران وي خو مگر په ما لور داسې گرانه وه چې نه یې شم بیانولای.

ماسره د سکینې د دوا هیڅ درک نه لګیده ډیر پاکستانیانو ته مې هم د پور لاس وراوږد کړ چا هڅ هم رانه کړل ، په صبا مې د لور حالت ډیر خرابه وو سهار بیا هم د وخته راووتم او سپین جومات لاړم ډیری د موټرو خاوندان به راتله او مزدوران به یې له ځانه سره پورته کول ما ډیر کوښښ وکړ خو ماته هڅ جانس پیدا نه شو د مزدورۍ په تمه ناست وم چې اخېر لس بجې شوې، خپله توره پلاستکي کڅوړه مې پرانیسته او وچه ډوډې مې ترې راوویسته ډوډۍ هم ډیره کلکه وه ځکه د ډیرو ورځو وه نور څه نه وو د اوبو سره مې کپونه کول شروع کړه د ډوډې نه به مې یو یا دوه کپونه نه وو کړي چې ځوی مې رامنډې وهلې او په وړه ژبه یې داسې راته وویل (پلاله سکینه اوده شوه) سر راباندې وچورلیده ،نور نو په ځان پوی نه شوم خو چې کله په هوښ راغلم په هسپتال کې وم. هغه شعر چې هغه کس ورته ډیر وژړل هغه زما یو څه په یاد دی چې ویل یې:

په څلور لاري کې ولاړ یم هر سهار ملګریه

ګوندې څوک راشي یو مزدور یې وي پکار ملګریه

څو کسان راشي څو کسان مزدوران پورته کړې خو
ما ته ووایې چې همدا مې وو پکار ملګریه

په همدې تمه لس بجې شي د غرمې مهال شي
زه لا همغسې ولاړ یمه وزګار ملګریه

۳/۷/۱۳۸۹
بټي کوټ خپله جونګړه

د امید ډیوې

د پوهنتون لومړی ورځ وه چې کله ټولګي ته لاړو ډیر هلکان او انجونې راغلې وې د یو بل سره مو معرفت وشو او یو څه نا څه دوستي مو سره جوړه شوه زمونږ په ټولګي کې څلویښت تنه وو چې د هلکانو تعداد نسبت جنکو ته زیات وو خو ټول به ډیر په مینه سبق ته راتلو وخت تیرید وکه ریښتیا درته ووایم مونږ ټول وخت په ټوکو ټکالو تیراوه ډیری وخت به سره په خبرو وو هلکانو به د جنکو پسې ټوکې کولې او مونږ به د هلکانو پسې.

زمونږ په ټولګي کې ډیر هلکان وو چې هغوي غوښتل چې د جنکو سره ټوکې ټکالې او ګپ شپ ولګوي خو مګر داسې یو څوک هم موجود وو چې هڅ کله یې نه غوښتل چې د انجونو سره خبرې وکړي زمونږ په صنف کې سمسور یو بیل مزاج درلود تل به ځانته ناست وو ده د مزاج د ټولګي د هلکانو نه ډیر فرق درلوده او د چا سره به یې بې ځایه خبرې نه کولې، کله چې زه په اول سر کې ټولګي ته راغلم او سمسور مې ولیده نو هسې مې په نظر ښه راغلی وو ما به تل هڅه کوله چې د سمسور سره خبرې وکړم خو ما

به چې ځان خبرو ته جوړاوه نو ځان به يې په بل څه مصروف
کړ او يا به روان شو لکه چې زما د زړه څخه خبر وي.
دا چې ازمويني هم را لنډې وې زمونږ د ډيپارټمينټ مشره
مس خالده راغله او مونږته يې وويې چې له خيره ستاسو
امتحان ته شپږ ورځې پاتې دي په دغه شپږو ورځو کې
تاسو بايد خپل کوم مشکل چې لرى بايد حل يې کړى
،مونږ هم ښه ورسره وکړه او مس روانه شوه.
نن زه له قصده د سمسور سره نژدې په چوکۍ کيناستم له
ځانه سره مې ژمنه کړې وه چې نن به ورسره حتماً خبرې کوم
تر ډيره وخته هڅ مو قع په لاس رانغله،کله چې مس خالده
ووته نو ماته د خبرو کولو لومړى چانس په گوتو راغى،د
لومړې ځل لپاره مې د سمسور خواته وکتل سترگې يې
زما له سترګو سره وجنگيدې زړه مې ولړزيده په بدن کې
مې روح په لړزه شو غوښتل مې چې يو څه ووايم خو د هغې
يو نظر له ماڅخه هر څه له ياده وويسته بيا مې هم ډيره هڅه
وکړه ډير په زور سره مې صرف همدومره وويل چې که خير
وې په امتحان کې به نقل راکوې ؟

سمسوریو ځل بیا په یو داسې نظر راوکتل چې زه یې نه شم بیانولای په ټول بدن باندې مې یوه یخه خوله راماته وه مسک شو ماته گوره او نقل ورکولو ته گوره زه په خپله په څه حال یم زه وېرېږم چې چانس ونه خورم خدای دې خیر راپیښ کړي.

بس خبرې یې په همدې ځای کې ودرولې ما غوښتل چې نورو خبرو ته ځان جوړ کړم خو هغه له ځایه پورته شو او د صنف نه ووته.

لومړنې امتحان مو د فزیک وو، سهار راغلو او د امتحان پارچې ته کیناستو نو زما هڅه همدا وه چې د سمسور شاته به کینم اخیر مې هم د سمسور شاته چوکۍ واچوله کله چې امتحان شروع شو پرچه ډیره اسانه وه خو بیا هم ما د دې لپاره چې هغه له ماسره خبرې وکړي پوښتنې مې ترې کولې، ډیر مې په تنگ کړ څو ځله یې ځان غلی ونیوه خو چې ما پرې نښود نو په قهرجن انداز یې ما ته راوکتل دغه کاته نه وو بس سمه د اور لمبه وه نور نو زه پوې نه شوم چې څه وشو خو بس هغه مینانو خبره زړه یې رانه یوړو، په زړه کې مې سمسور ته یوې بل ډول مینې غزونې وکړې، یوه

داسې مينې چې هر څوک يې په قيمت نه پوهيږي خو کله يې چې له خونده خبر شي نو بيا هڅ هم خوند نه ورکوي يواځې د يار مخ يې هر څه وي.
زما د سمسور سره مينه پيدا شوه زه نه پوهيدم چې څنګه ورته ووايم چې زه له تاسره مينه لرم ،د امتحانونو نتيجې راوتې نو سمسور په کې لومړی مقام خپل کړی وو او زه په څلورم مقام بريالۍ شوې وم ، د امتحان نه وروسته دا دريم ځل وه چې د سمسور سره مې خبرې وکړې ورته مې د اول نومرګۍ مبارکي وويله او هغه هم راته مبارکي وويله،له دې نه وروسته زما د سمسور اړيکې هم يو څه ښه شوې ما او سمسور به خوا په خوا کيناستو اوس مو د يو بل سره خبرې هم ښه په خلاصه ژبه کولې.
ډيرې ورځې تيرې شوې خو ما په زړه کې کرل ريبل چې سمسور څنګه وپوهم چې زه له دې سره مينه لرم ،تل مدام به يې تورې غټې بادمې او د حيا ډکې سترګې راته مخې مخې ته کيدې د هغه ماسومه چهره چې په کې سل رازونه پټ وو ډيره مې خوښه وه خو څه مې کړی وای چې نه مې شو ورته ويلې اړيکې مو ورځ په ورځ ښه کيدې او يو څه

ټوکې ټکالې مې هم ورسره زیاتې شوې یو ورځ مې زړه لوی کړ ، یو لیک مې ورته ولیکه چې په هغه کې ما ولیکل
.

گرانه سمسوره !
زه تا ښنگه پوی کړم او زه تا ته په کومه ژبه وا ویم...
خو پام چې ته په زړه کې کوم بد شک ونه کړې زه تا ته د خپل زړه حال په یو نظم کې وایم په دې تمه چې نا امیده مې نه کړې.

زړه ټکنی ولې شوې
بس نن یې په
زغرده
او په خلاصه ژبه
همداسې وپوهوه
او ورته ووایه چې
خوب مې له سترگو ورک دې
او په خوب کې چغې وهم

ډیر ناارامه یمه
لکه یو پوخ فلسفي
داسې د ژوند نه بیزار
بس د دې هرڅه یو علت موجود دې
چې زه یې تاته هڅ ویلې نشم
خو بیا هم څه وکړمه
د خپل زړګي نه مجبور
بس دې نن وایم ورته
درسره مینه لرم

ستا د ځواب په تمه
ستا ډیوه

صبا شو څو ځله مې زړه لوی کړ چې ورته ووایم خو بیا هم ویریدم چې هسې نه چې نورو هلکانو ته یې ونه ښایي، څه به مې کړی وای د خپل زړه نه مجبوره وم زړه مې لوی کړ او خط مې ورته ورکړ، ورتهومې ویل چې ګوره اوس به یې نه

ګورې کله چې کور ته لاړې نو بیا به یې ګورې، چې څواب یې درنه د یاده ونه وځي څواب به یې حتماً راکوې.
ورځ تیره شوه شپه شوه دغه شپه هم په ما لکه د یو کال تېره شوه سهار شو ډېره ورخطاء وم چې هسې نه چې بده یې نه وي منلي په صنف کې مې رسوا نه کړي اته بجې کیدونکې وې چې پوهنتون ته راغلم ،د پوهنتون په دروازه راننوتم سمسور د کانتین مخکې ولاړ وو کله یې چې په ما سترګې ولګیدې نو زما په لور راروان شو دومره د تاثیر لاندې راغلم چې له ځانه سره مې ویل چې اوس په ځمکه ننوځم ښه به وي خو د سمسور په مخکې ودریدل راته ډیر ګران وو
د رانږدې کیدو سره سم یې یو کاغذ راکړ ما چې د سمسور رنګ ته وکتل تک سور اوښې وو په زړه کې ډیره خفه شوم لکه چې بده یې ګڼلې اوس به څه بد رد راته وایي خو هغه هڅ ونه ویل روان شو.
زه هم په بیړه بیړه د ټولګي خواته ورغلم په ټولګي لکه د لیونۍ په څیر ورننوتم داسې احساس مې کاوه لکه چې همدا اوس مې د ژوند برخلیک ټاکل کیږي ژر په خپل

ځای کیناستم ټول ځان مې لړزې اخیستې وو ،ګوتې مې رپیدې کاغذ مې خلاص کړ په کاغذ کې هڅ هم نه وو یو ائې په کاغذ کې یوه لنډۍ لیکل شوې وه.

د یو زړګي نه بل ته لار وي
چې د ستا خوښ یم زما به ولې بدې شینه

د لنډۍ په لیدو مې په ټول بدن کې وینه وچلیده او ایله ارامه شوم او د ځانه سره مې شکر ویسته.
وختونه ډیر تېرشوه ان په دریم صنف کې شو اوس مو د یو بل سره مینه دومره زیاته شوه چې ان کله به مو چې یو بل ونه لیده نو بیخې به رانه لاره ورکه وه ،اوس مو د مینې خبرې یو بل ته مخامخ هم کولې او دواړه به یوځای په تفریح کې ګرځیدو.
سمسور ډیر غریب وو غوښتل یې چې له ما سره واده وکړي نو مونږ کره یې جرګه راواستوله کله مې چې پلار د سمسور غریبي ولیده نو په ډیرو بدو خبرو سره یې هغه جرګه واپس کړه د ډیرو جرګو سره هم زما پلار راضي نه

شو بعضې وخت د ډېره نازه هم اولاد بې لارې کيږي زه د پلار ډېره نازولې لور وم، ما په کور کې نه شو ويلې چې زه له سمسور سره واده کولو ته تياره يم او هغوي هم له ما نه کومه پوښتنه ونه کړه.

اخير دا شو چې فيصله مو وکړه چې تښتو به همدا سې وشوه تعليم او هر څه رانه پاتې شوه ،او يوه ورځ چې کله پوهنتون ته راغلم نو سمسور تياري نيولې وه او دواړه روان شو.

له ډېر سفر څخه وروسته لاهور نومې ښار ته ورسيدو څه به د خپل ځان صفت درته کوم خو که ريښتيا راباندې وايې ځوانې وه او زه ډېره ښايسته هم وم مونږ په يوه کلي کې دېره شو په دغه کلي کې زمونږ کليوال په لومړيو کې زمونږ سره ډېر ښه وو، خو وروسته چې کله د دغه کلي خلک په دې پوې شو چې دا دواړه سره راتښتيدلي دي نو بيا يې راته په بده سترګه کتل د يوې مياشتې نه زمونږ د کور مخکې به هر ورځ يو کس ناست وو ما دا خبره له سمسور سره شريکه کړه يوه ورځ چې کله دغه سړی بيا راغی نو سمسور وروو‌ت او غږ يې پرې وکړ.

اي وروره !دا ته دلته څه کوې ؟
هغه په ځواب کې ووې کیا بکتي هے.
لانجه جوړه شوه خو خیر جنګ ختم شو سمسور خپل کور ته راغې او هغه پنجابي خپل ،د څوارلسمې سپوږمۍ وه خاموشۍ خپلې وزرې خپرې کړې وې ښه مې په یاد دي لکه همدا اوس د شپې داسې دوه بجې به وې چې زمونږ د کور په دیوالو یو څوتنه راووښته او زما سمسور یې داسې په بې رحمۍ سره په چاقوګانو وواهه چې ښخي یې پرې زړه ونه سوزیده زما د امیدونو ډیوې یې مړې کړې...
او زه یې له ځانه سره روانه کړم ماډیرې چغې وکړې خو نه پوهیږم چې په هغې شپه په کلي څه وبا ګډه شوې وه هڅوک هم راجګ نه شو ،دغه بې رحمو زه له ځانه سره یو داسې ځای ته بوتلم چې له دې نه مخکې ما هڅکله هم نه وو لیدلې ،دا یو ډیر عجیبه ځای وو دلته نورې ښځې هم موجودې وې په دې کې یو ښځه یې مشره وه چې تل به یې سګرټ په لاس کې وو زه څه خبره وم چې دا یو داسې ځای دې چې دلته د بې وسو ښځو په عزت لوبې کیږي دلته یې عزت په پیسو خرڅیږي.

اول يې په زوره ماته ګډا زده کوله که به ما انکار کاوه نو وهل ټکول به يې راکول خو څه مې کړی وای بايد ما د هر څه زغملې وای دا چې په ما څه تېر شوي دا يو خدای(ج) ته معلومات دي په دغه ځای کې له ماسره څه څه ونه شول زما عزت له خاورو سره خاورې شو زما عزت د پيسو په مقابل کې خرڅ شو زه بې عزته شوم، مرګ هم نه راتله تل به مې سوال کاوه چې خدايه مرګ راکړې خو بې اجله مرګ هم نشته په دغه فاحشه خانه کې ما پوره اووه کاله تيره کړه او وروسته له اوو کالو ښځه زه وتوانيدم چې له هغه ځناور ښځه ځان خلاص کړم دا دي زه اوس ستاسې په مخ کې ناسته يم نه مې سر پنا شته او نه مې څوک خواخوږې بس څه وو چې په ما ونه شوه زه اوس خپل راتلونکي ژوند ته لږ اميد هم نه لرم زما د اميد ډيوې خو په هغې شپه مړې شوې چې کله يې سمسور په بې رحمۍ په چاقوګانو وواهه.

۱۷/۸/۱۳۸۹

مرام راډيو